KOMISIJOS SPRENDIMAS (ES) 2019/2120

2019 m. birželio 24 d.

dėl valstybės pagalbos SA.33078 (2015/C) (ex 2015/NN), kurią Belgija suteikė bendrovei „JCDecaux Belgium Publicité“

(pranešta dokumentu Nr. C(2019) 4466)

(Tekstas autentiškas tik nyderlandų ir prancūzų kalbomis)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 108 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą,

atsižvelgdama į Europos ekonominės erdvės susitarimą, ypač į jo 62 straipsnio 1 dalies a punktą,

pagal pirmiau nurodytas nuostatas paprašiusi suinteresuotąsias šalis pateikti pastabas ([1]) ir atsižvelgdama į jų pastabas,

kadangi:

1. PROCEDŪRA

(1) 2011 m. balandžio 19 d. raštu, užregistruotu 2011 m. balandžio 26 d., Komisija gavo bendrovės „Clear Channel Belgium“ (toliau – CCB) skundą dėl Belgijos valstybės tariamai teikiamos neteisėtos ir su vidaus rinka nesuderinamos pagalbos CCB konkurentei bendrovei „JCDecaux Street Furniture Belgium“ (toliau – JCD), kurios ankstesnis pavadinimas „JCDecaux Belgium Publicité SA“.

(2) 2013 m. gegužės 29 d. Komisija gavo antrą skundą dėl bendrovei JCD tariamai teikiamos neteisėtos ir su vidaus rinka nesuderinamos pagalbos. Skundo pateikėjas (toliau – antrasis skundo pateikėjas) pageidavo, kad jo tapatybė liktų neatskleista.

(3) 2015 m. kovo 24 d. raštu Komisija pranešė Belgijai apie savo sprendimą dėl šių tariamos pagalbos priemonių pradėti Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą.

(4) Komisijos sprendimas pradėti procedūrą (toliau – sprendimas pradėti procedūrą) paskelbtas 2015 m. birželio 19 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ([2]). Komisija paprašė suinteresuotųjų šalių pateikti savo pastabas dėl šių tariamos pagalbos priemonių.

(5) Belgija savo pastabas pateikė 2015 m. liepos 21 d. 2015 m. liepos 16 d. Komisija gavo bendrovės CCB rašytines pastabas, o 2015 m. liepos 17 d. – antrojo skundo pateikėjo, kuris pageidavo neatskleisti savo tapatybės, ir bendrovės JCD rašytines pastabas. 2015 m. liepos 24 d. ir rugpjūčio 13 d. raštais Komisija perdavė Belgijai suinteresuotųjų šalių pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą. 2015 m. spalio 2 d. rašte Belgija pateikė savo komentarus dėl šių pastabų.

(6) Taip pat vyko papildomos diskusijos ir apsikeitimai nuomonėmis su Belgijos valdžios institucijomis, bendrovėmis JCD ir CCB. Dėl to Komisija 2016 m. balandžio 15 d. Belgijai ir suinteresuotosioms šalims nusiuntė prašymą suteikti informaciją. 2016 m. birželio 20 d. Belgija pateikė savo atsakymą į prašymą suteikti informaciją ir 2017 m. sausio 26 d., 2017 m. vasario 20 d., 2017 m. kovo 20 d. ir 2019 m. sausio 23 d. pateikė daugiau pastabų.

(7) 2015 m. gruodžio 1 d., 2016 m. gegužės 23 d., 2016 m. rugsėjo 20 d. ir 2017 m. kovo 24 d. papildomų pastabų pateikė bendrovė CCB. 2015 m. spalio 12 d., 2016 m. kovo 29 d., 2016 m. liepos 15 d. ir 2017 m. gegužės 16 d. papildomų pastabų pateikė bendrovė JCD.

([1]) OL C 203, 2015 6 19, p. 12.
([2]) Ten pat.

(8) Su 2015 m. liepos 16 d. pastabomis dėl Komisijos sprendimo pradėti procedūrą bendrovė CCB pateikė papildomą skundą dėl bendrovės JCD.

2. **SKUNDŲ APRAŠYMAS**

2.1. **Skundo pateikėja bendrovė CCB ir tariamos pagalbos gavėja bendrovė JCD**

(9) Bendrovės CCB ir JCD yra dvi pagrindinės lauko reklamos rinkos dalyvės Belgijoje. Abi bendrovės priklauso tarptautinėms grupėms, kurių verslo veikla yra didelio ir mažo dydžio lauko reklama.

(10) Bendrovė CCB yra tarptautinės įmonių grupės „CC MEDIA Holding“, valdančios 28 Europos, Azijos ir Ramiojo vandenyno, taip pat Lotynų Amerikos šalyse veikiančią tarptautinę įmonę „Clear Channel Communication Inc.“, kurios buveinė yra Jungtinėse Amerikos Valstijose, patronuojamoji bendrovė. Belgijoje bendrovė CCB parduoda tūkstančius mažų ir didelių reklaminių stendų; ji taip pat vykdo gatvės įrenginių ir dviračių savitarnos paslaugų teikimo ir valdymo veiklą.

(11) Bendrovė JCD yra Prancūzijoje registruotos bendrovės „JCDecaux SA“, pasaulinės lauko reklamos ir gatvės įrenginių tiekimo, įrengimo ir priežiūros, taip pat dviračių savitarnos paslaugų teikimo ir valdymo sektorių įmonės, patronuojamoji bendrovė Belgijoje.

(12) Bendrovės CCB skundą, dėl kurio priimtas šis sprendimas ([3]), sudaro dvi toliau aprašytos dalys. Antrojo skundo pateikėjo skundas yra susijęs tik su antrąja dalimi.

2.2. **1984 m. sutarties reklaminių stendų dalis**

2.2.1. *Pagrindiniai faktai*

(13) Briuselio miestas ([4]) ir bendrovė JCD 1984 m. ir 1999 m. sudarė dvi reklaminių stendų įrengimo Briuselio mieste sutartis. Abiejose šiose sutartyse numatomas gatvės įrenginių įrengimas, už kurį atlyginama maždaug 2 m^2 dydžio reklaminiais stendais (turinčiais vieną, du ar net iki šešių (jei kiekvienoje pusėje įtaisyti reklaminę medžiagą keičiantys įrenginiai) reklaminių paviršių, ant kurių tvirtinama reklaminė medžiaga). Lauko reklama Belgijoje ypatinga tuo, kad mažo dydžio lauko reklamos stendai dažniausiai yra integruoti į gatvės įrenginius.

(14) Dvi skunde nurodytos sutartys skiriasi, jų savybės aprašytos toliau.

(15) 1984 m. liepos 16 d. sutartyje (toliau – 1984 m. sutartis), pasirašytoje 15 metų laikotarpiui, nustatyta, kad bendrovė JCD toliau išdėstytomis sąlygomis įrengs ir galės eksploatuoti reklaminius transporto laukimo paviljonus ir „mupi“ vadinamus gatvės įrenginius (turinčius du reklaminius paviršius, kurių vienas bus skirtas Briuselio miestui, o kitoje bendrovė JCD galės skelbti savo reklamą):

i) pagal sutartį bendrovė JCD nemoka Briuselio miestui nuomos, naudojimo mokesčių ar rinkliavų už savo reklaminius stendus, tačiau turi suteikti Briuselio miestui tam tikrą skaičių privilegijų natūra: nemokamai parūpinti šiukšlių dėžių, viešųjų tualetų ir elektroninių laikraščių, parengti Briuselio miesto bendrąjį planą, turizmo ir viešbučių planą ir pėsčiųjų takų planą;

ii) kiekvieną reklaminį stendą galima eksploatuoti 15 metų, o įrengti – per visą 1984 m. sutarties, kuri taip pat galioja 15 metų (1984–1999 m.), galiojimo laikotarpį. Todėl 1999 m. baigus galioti 1984 m. sutarčiai didelį skaičių pagal 1984 m. sutartį numatytų reklaminių stendų dar buvo galima eksploatuoti iki jų 15 metų eksploatavimo laikotarpio pabaigos.

([3]) Šis sprendimas nėra susijęs su 8 konstatuojamojoje dalyje nurodytu bendrovės CCB papildomu skundu dėl 1999 m. sutartyje, kuri oficialioje tyrimo procedūroje nebuvo nagrinėjama, numatytų priemonių (taip pat žr. 69 konstatuojamąją dalį).

([4]) Belgijos miestas yra oficialus Briuselio sostinės regiono viduryje esančios savivaldybės pavadinimas. Briuselio miestą supa 18 glaudžiai susijusių savivaldybių, sudarančių vieną didelį Briuselio sostinės regiono administracinį vienetą. Briuselio sostinės regionas turi savo Vyriausybę ir Parlamentą. Tai maždaug 1 200 000 gyventojų turinti miesto teritorija. Visos jos dalys sudaro vieną rajoną, bendrai vadinamą Briuseliu.

(16) Pasibaigus 1984 m. sutarčiai, bendrovei JCD laimėjus Briuselio miesto paskelbtą informacinių miesto įrenginių, transporto laukimo paviljonų ir reklaminių stendų, kurių viena pusė gali būti naudojama reklamos reikmėms, pirkimo, įrengimo, priežiūros ir valdymo konkursą, buvo pasirašyta 1999 m. spalio 14 d. sutartis (toliau – 1999 m. sutartis).

(17) Nors 1999 m. (15 metų trukmės) sutartyje numatyti reklaminiai stendai buvo panašūs į numatytus 1984 m. sutartyje, naujojoje sutartyje buvo nustatyta, kad:

i) naujieji su šia sutartimi susiję gatvės įrenginiai bus Briuselio miesto nuosavybė ([5]), o bendrovė JCD už jų naudojimą reklamai mokės mėnesinį nuomos mokestį;

ii) visus pagal ankstesnius Briuselio miesto ir bendrovės JCD susitarimus įrengtus įrenginius bendrovė JCD turės išmontuoti. Siekiant atsižvelgti į pagal 1984 m. sutartį sumontuotus įrenginius, kurių 15 metų eksploatavimo laikotarpis dar nesibaigė, 1999 m. sutarties priede (toliau – 10 priedas) buvo nustatytas grafikas su tiksliomis įvairių reklaminių stendų išmontavimo datomis (1999–2010 m.). 10 priede išvardyti 282 transporto laukimo paviljonai ir 198 reklaminiai stendai, kuriems toliau taikomos 1984 m. sutarties sąlygos, nurodyta jų buvimo vieta ir atitinkamos išmontavimo datos.

2.2.2. *Skundo dalykas*

(18) Bendrovė CCB mano, kad leidžiant bendrovei JDC toliau eksploatuoti kai kuriuos 1984 m. sutartyje numatytus reklaminius stendus po 1999 m. sutartyje nustatytos išmontavimo datos nemokant Briuselio miestui nei nuomos, nei kitų mokesčių buvo suteikta su vidaus rinka nesuderinama valstybės pagalba.

2.3. **„Villo!“ dalis**

2.3.1. *Pagrindiniai faktai*

(19) Norėdamas savo teritorijoje pasiūlyti tausojamojo judumo priemonių, Briuselio sostinės regionas nusprendė įrengti viešąją automatinę dviračių nuomos savitarnos sistemą.

(20) Tam 2008 m. kovo 15 d. regionas paskelbė konkursą; jį 2008 m. lapkričio 13 d. laimėjo bendrovė JCD. 2008 m. gruodžio 5 d. Briuselio sostinės regionas su bendrove JCD 15 metų laikotarpiui sudarė automatinės dviračių nuomos sistemos „Villo“ viešosios paslaugos koncesijos Briuselio sostinės regiono teritorijoje sutartį („Villo“ sutartis“) (ji 2011 m. buvo pratęsta dvejiems metams dėl vėluojančio vykdymo). Sutartyje nustatyta:

i) automatinės dviračių nuomos sistemos (kurią sudaro 2 500 dviračių 200 nuomos punktų pirmajame etape, prasidėjusiame 2009 m. lapkričio 16 d., ir 5 000 dviračių antrajame etape, prasidėjusiame 2011 m.) įrengimas ir valdymas; bendra trukmė – 15 metų (iki 2026 m.);

ii) reklaminių stendų įrengimas ir eksploatavimas, siekiant papildomai finansuoti dviračių nuomos sistemą šalia naudotojų mokėjimų. Tam bendrovė JCD eksploatavo dviračių nuomos punktuose integruotus ir atskirus reklaminius stendus (daugiausia 2 m^2 ir 8 m^2 reklaminio ploto).

(21) Bendra numatoma koncesijos apyvarta per visą jos laikotarpį siekia maždaug [100–150] mln. EUR. Maždaug [30–40] proc. pajamų gaunama iš naudotojų, likusi dalis – iš reklamos.

(22) Be to, per derybas dėl „Villo“ koncesijos regionas suteikė bendrovei JCD tam tikras finansines priemones, kurios skelbiant konkursą nebuvo paminėtos ([6]):

i) atleidimas nuo rinkliavos už naudojimąsi Briuselio sostinės regiono viešąja nuosavybe – 8 m^2 ploto reklaminiais stendais. Didžiausia šios lengvatos suma negali viršyti [50 000–150 000] EUR per metus ([7]);

([5]) Sumokėjus bendrą kainą be priedų už pristatytą, visiškai sukomplektuotą, įrengtą ir veikiančią prekę.
([6]) Šie dalykai buvo aptarti 2011 m. birželio 9 d. papildomame „Villo“ sutarties susitarime.
([7]) Vieno reklaminio stendo rinkliava sudaro […] EUR per metus. Didžiausia rinkliavos suma, kurią būtų turėjusi sumokėti bendrovė JCD, jei nebūtų buvusi nuo jos atleista, būtų buvusi [50 000–150 000] EUR: […] 8 m^2 ploto stendų, padauginta iš […] EUR už kiekvieną stendą.

ii) nenumatytų aplinkybių, susijusių su regiono mokesčiais, sąlyga (pasikeitusių regiono mokesčių netaikymas): padidėjus regiono mokesčiams bendrovei JCD tas padidėjimas gali būti kompensuojamas (tačiau ši sąlyga nebuvo taikyta);

iii) su savivaldybių mokesčiais susijusių išlaidų padidėjimo sąlyga (pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymas): savivaldybių mokesčiams pakilus virš 75 EUR/m², bendrovei JCD tas padidėjimas kompensuojamas. Pradžioje Belgijos valdžios institucijos manė, kad didžiausia šioje sąlygoje numatyta kompensacija galėtų siekti [250 000–350 000] EUR per metus ([8]).

2.3.2. *Skundo dalykas*

(23) Bendrovė CCB ir antrasis skundo pateikėjas mano, kad bendrovei JCD per „Villo“ koncesijos finansavimą buvo suteikta valstybės pagalba.

(24) Skundo pateikėjų vertinimu, visos finansavimo priemonės bendrai (reklaminių stendų eksploatavimas ir papildomos bendrovei JCD suteiktos priemonės) yra valstybės pagalba.

(25) Be to, ši valstybės pagalba negali būti laikoma suderinama su vidaus rinka remiantis ES taisyklėmis dėl kompensacijos už viešąją paslaugą ir ypač Komisijos sprendimu 2012/21/ES ([9]) (toliau – 2012 m. VESP sprendimas), nes bendrovei JCD buvo suteikta labai didelė kompensacijos permoka (būtent dėl labai didelio jai suteiktų reklaminių stendų skaičiaus).

3. **1984 M. SUTARTIES REKLAMINIŲ STENDŲ DALIES NAGRINĖJIMAS**

3.1. **Pagrindas pradėti procedūrą**

(26) Dėl kai kurių 1984 m. sutarties reklaminių stendų, kuriuos bendrovė JCD eksploatavo Briuselio miesto teritorijoje ir kurie nebuvo išmontuoti nustatytu laiku (nurodytu 1999 m. sutarties 10 priede), Komisija nusprendė, kad suvestiniai valstybės pagalbos kriterijai yra tenkinami ir kad priemonė yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

(27) Kadangi nė viena iš pagalbai pripažinti suderinama su vidaus rinka reikalingų sąlygų iš pradžių nebuvo įvykdyta, Komisija nusprendė pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą.

3.2. **Suinteresuotųjų šalių pateiktos pastabos dėl sprendimo pradėti procedūrą**

(28) Komisija gavo šias toliau apibendrinamas bendrovių CCB ir JCD pastabas.

3.2.1. *CCB pateiktos pastabos*

(29) Atsakydama į sprendimą pradėti procedūrą, bendrovė CCB nurodo, jog sutinka su Komisijos išvada, kad, bendrovei JCD eksploatuojant pagal 1984 m. sutartį Briuselio miesto teritorijoje įrengtus reklaminius stendus, kurių ji neišmontavo po nustatytos išmontavimo datos ir eksploatavo nemokėdama nei nuomos, nei kitų mokesčių, buvo suteikta su vidaus rinka nesuderinama valstybės pagalba, kaip ji apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

(30) Bendrovė CCB taip pat nurodo, jog sutinka su Komisijos nuomone dėl to, kad Belgijos valdžios institucijų nurodyto kompensacinio mechanizmo, kuriuo ji grindžia ginčijamų reklaminių stendų neišmontavimą po nustatytos išmontavimo datos, buvimas ir tinkamumas kelia rimtų abejonių. Bendrovės CCB vertinimu, Belgijos valdžios institucijos nepateikė jokių įrodymų, kad toks kompensacinis mechanizmas buvo formaliai sukurtas prieš neteisėtai paliekant ginčijamus reklaminius stendus neišmontuotus.

([8]) Žr. sprendimo pradėti procedūrą 82 konstatuojamąją dalį.

([9]) 2011 m. gruodžio 20 d. Komisijos sprendimas 2012/21/ES dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 106 straipsnio 2 dalies taikymo valstybės pagalbai, kompensacijos už viešąją paslaugą forma skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms pavesta teikti visuotinės ekonominės svarbos paslaugas (OL L 7, 2012 1 11, p. 3).

(31) Bendrovė CCB pabrėžia, kad galėdama eksploatuoti 1984 m. sutarties stendus ir po nustatytos išmontavimo datos bendrovė JCD gavo didesnę nei 2 150 000 EUR (be palūkanų) pagalbą. Bendrovė CCB remiasi dviem jos prašymu 2007 m. gruodžio 3 d. ir 2009 m. gruodžio 21 d. parengtais teismo antstolių aktais, kuriuose pateikiama pagal 1984 m. sutartį įrengtų reklaminių stendų, kurie tomis dienomis vis dar buvo neišmontuoti, būklės ataskaita. Bendrovė CCB taip pat nurodo, jog tai, kad Belgijos valdžios institucijos pačios remiasi minėtaisiais bendrovės CCB iniciatyva parengtais teismo antstolių aktais (žr. 3.3.2 skirsnį), įrodo, kad nebuvo tikslios po nustatytos datos neišmontuotų stendų apskaitos ir kad, Belgijos valdžios institucijoms nepateikus tai paneigiančių įrodymų, bendrovei JCD suteiktas pranašumas apskaičiuojamas remiantis 86 reklaminiais stendais, t. y. 119 reklaminių paviršių.

(32) Galiausiai bendrovė CCB sutinka su Komisijos išvada, kad nuo 2002 m. už reklaminius stendus turėjo būti mokami mokesčiai nepriklausomai nuo pradinės sutarties. Todėl išmontavusi 1984 m. sutarties stendus anksčiau, nei nustatyta, bendrovė JCD nebūtų praradusi galimybės sumokėti mažiau mokesčių, nes bet kuriuo atveju būtų turėjusi mokėti mokesčius už tuos reklaminius stendus, jei jie būtų buvę neišmontuoti, tad argumentas dėl kompensacijos, kuria atkuriama mokesčių pusiausvyra, leidžiant vietoje anksčiau, nei nustatyta, išmontuotų stendų kitus stendus išmontuoti vėliau nustatytos datos, neturi reikšmės. Bendrovė CCB pakartoja savo tvirtinimą, kad šitaip atleidus bendrovę JCD nuo mokesčių Belgijos lauko reklamos rinkoje buvo smarkiai iškreipta konkurencija ir sukurta nepalanki konkurencinė padėtis, nes bendrovės JCD konkurentės, tarp jų ir bendrovė CCB, turėjo mokėti reklamos mokesčius už Briuselio miesto teritorijoje eksploatuojamus reklaminius stendus.

(33) Bendrovė CCB teigia, jog savo 2016 m. balandžio 29 d. sprendime Briuselio apeliacinis teismas padarė išvadą, kad bendrovė JCD nepaisė 1999 m. viešojo pirkimo sutarties ypatingųjų specifikacijų 10 priede nustatytų išmontavimo datų ir kelerius metus eksploatavo didelį skaičių Briuselio miesto viešajai nuosavybei priklausančių reklaminių stendų neturėdama tam nei pagrindo, nei teisės ([10]). Bendrovė CCB taip pat teigia, kad teismas atmetė bendrovės JCD argumentą dėl kompensacinio mechanizmo, taikyto siekiant kompensuoti už anksčiau laiko išmontuotus stendus kitus stendus paliekant po nustatytų išmontavimo datų.

(34) Bendrovės CCB manymu, iš po 10 priede nustatytų išmontavimo datų paliktų reklaminių stendų komercinio eksploatavimo gautos reklamos pajamos taip pat galėtų būti laikomos valstybiniais ištekliais, nes valstybė pati galėtų eksploatuoti tuos stendus.

(35) Savo 2015 m. liepos 16 d. pateiktose pastabose dėl Komisijos sprendimo pradėti procedūrą bendrovė CCB pateikė papildomą skundą dėl bendrovės JCD Belgijos valstybei nesumokėtų mokesčių už 1999 m. sutarties reklaminius stendus.

3.2.2. *JCD pateiktos pastabos*

(36) Savo 2015 m. liepos 17 d. pastabose dėl Komisijos sprendimo pradėti procedūrą bendrovė JCD primena, kad valdžios institucija (šiuo atveju Briuselio miestas) privalo palaikyti ekonominę savo sudarytų sutarčių pusiausvyrą. Todėl, anot bendrovės JCD, logiška, jog tam, kad kompensuotų pajamų iš reklamos praradimą anksčiau laiko išmontavus nurodytus reklaminius stendus ir užtikrintų ekonominę 1984 m. sutarties pusiausvyrą, Briuselio miestas leido po nustatytos išmontavimo datos palikti ir eksploatuoti tiek pat kitų 1984 m. sutarties reklaminių stendų. Bendrovė JCD šiuo klausimu teigia, kad kompensacijos tikrumas yra neginčijamas ir kad jį patvirtina įvairūs įrodymai, tarp kurių – ne vienas preliminaraus tyrimo metu Briuselio miesto pateiktas dokumentas ir raštas.

(37) Bendrovės JCD vertinimu, minėtųjų reklaminių stendų eksploatavimui niekuomet nebuvo taikomos 1999 m. sutarties sąlygos ir kai kurie gatvės įrenginiai buvo neišmontuoti vykdant 1984 m. sutartį ir šiuo atveju nebuvo perduoti jokie viešieji ištekliai. Minėtųjų įrenginių neišmontavimas valstybinių išteklių požiūriu yra neutralus, nes taip atlyginama už anksčiau laiko išmontuotus tos pačios sutarties reklaminius stendus.

(38) Bendrovės JCD manymu, pats kompensacijos principas reiškia, kad po nustatytos datos neišmontuotų įrenginių eksploatavimui turi būti taikomos tokios pačios nuostatos kaip ir anksčiau nustatytos datos išmontuotiems įrenginiams, tai yra 1984 m. sutarties nuostatos.

([10]) 2016 m. balandžio 29 d. Briuselio apeliacinio teismo (9-oji kolegija) sprendimas byloje 2011/AR/140. Briuselio apeliacinis teismas atmetė argumentą dėl įrenginių sukeitimo ir nurodė, kad toks sukeitimas nebuvo numatytas ir leidžiamas 1984 m. ir 1999 m. sutartyse ir miestas jo nepatvirtino po 1999 m. sutarties sudarymo.

(39) Todėl bendrovė JCD nesutinka su teiginiu, kad pagal reguliariai su Briuselio miestu sudaromas sutartis perdavus viešuosius išteklius jai buvo suteiktas atrankusis pranašumas. Bendrovė JCD mano, kad ji nebuvo atleista nuo jokių nuomos ir kitų mokesčių, kuriuos turėjo mokėti pagal 1999 m. sutartį, ir kad šios paslaugos yra viešosios paslaugos.

(40) Būtent atleidimas nuo nuomos mokesčio, anot bendrovės JCD, yra grindžiamas 1984 m. sutarties kompensaciniu mechanizmu.

(41) Kalbant apie atleidimą nuo mokesčių, Briuselio miesto pozicija neapmokestinti vien tik sutarčių dėl gatvės įrenginių – priešingai nei reklaminių stendų – yra visiškai nuosekli siekiant išsaugoti ekonominę minėtųjų sutarčių pusiausvyrą, nes nei 1984 m. sutarties stendai, nei 1999 m. sutarties stendai nebuvo apmokestinti, nepaisant 2002 m. Briuselio miesto priimto mokesčio reglamento.

(42) Iš tiesų, bendrovės JCD vertinimu, Briuselio miestas pirmąjį laikinosios reklamos viešojoje erdvėje mokesčio reglamentą (2001 m. spalio 17 d. mokesčio reglamentas) priėmė tik 2002 finansiniams metams, o 1984 m. sutartis baigė galioti 1999 m. Dėl šios priežasties šis mokestis netaikomas 1984 m. sutarties reklaminių stendų eksploatavimui, net pratęsus eksploatavimą 2002 m. ir paskesniais finansiniais metais. Bendrovės JCD vertinimu, šių stendų neapmokestinimas negali būti laikomas sutarties šaliai suteiktu atrankiuoju pranašumu, nes jis atspindi bendrąjį principą, kuriuo bendrovei JCD nebuvo sudarytos palankesnės sąlygos nei kitoms panašioje padėtyje esančioms įmonėms, ir dėl to juo negali būti grindžiamas valstybės pagalbos buvimas.

(43) Be to, darant teorinę prielaidą, kad šiai sutarčiai mokestis taptų taikomas, 1984 m. sutarties sąlygas būtų reikėję peržiūrėti, kaip numatyta šioje sutartyje.

(44) Kalbant apie 1999 m. sutarties stendus, bendrovė JCD mano, kad jų eksploatavimas reklamos reikmėms taip pat neturi būti apmokestinamas reklamos mokesčiu. Iš tiesų 2002 m. Briuselio miesto priimtas reklamos mokesčio reglamentas bendrovei JCD netaikomas, nes bendrovė JCD jau moka mėnesinį stendų naudojimo reklamos reikmėms nuomos mokestį ir jis pagal 1999 m. sutartį yra vienintelis mokestis, kuriuo apmokestinamas reklaminių stendų eksploatavimas. Be to, pagal šį mokesčio reglamentą Briuselio miesto reklaminiams stendams, taigi ir 1999 m. sutartyje numatytiems reklaminiams stendams, mokestis aiškiai netaikomas.

(45) Pagrįsdama šiuos argumentus, bendrovė JCD Komisijai pateikė du 2016 m. lapkričio 4 d. teismo sprendimus, kuriuose prancūzų kalba bylas nagrinėjantis Briuselio pirmosios instancijos teismas nustatė, kad bendrovė JCD neprivalėjo mokėti savivaldybės reklamos mokesčio už vykdant 1999 m. spalio 14 d. su bendrove pasirašytą sutartį miesto teritorijoje įrengtus ir Briuselio miestui priklausančius reklaminius stendus. Šiais teismo sprendimais buvo nurodyta grąžinti už 2009–2012 finansinius metus sumokėtas sumas.

(46) Bendrovė JCD teigia, kad tuo atveju, jei anksčiau įvardytas kompensacinis mechanizmas sutrikdytų pusiausvyrą bendrovės JCD naudai, šis hipotetinis sutrikdymas negalėtų pagerinti bendrovės JCD konkurencinės padėties kitų konkurentų atitinkamose rinkose atžvilgiu, nes jis būtų nereikšmingas.

(47) Bendrovės JCD teigimu, šis hipotetinis sutrikdymas nebūtų galėjęs sutrukdyti kitose valstybėse narėse įsisteigusioms įmonėms patekti į šias rinkas. Be to, bendrovė JCD primena, kad Komisija jau nustatė, jog tam tikros priemonės daro poveikį tik vietos lygiu, taigi nedaro poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai.

3.3. **Belgijos pateiktos pastabos**

3.3.1. *Belgijos pateiktos pastabos dėl sprendimo pradėti procedūrą*

(48) Belgijos valdžios institucijos pripažino, kad bendrovė JCD eksploatavo kai kuriuos 1984 m. sutarties reklaminius stendus po 1999 m. sutarties 10 priede nustatytos išmontavimo datos. Bendrovė JCD už šiuos reklaminius stendus Briuselio miestui nemokėjo nei nuomos, nei kitų mokesčių, priešingai nei už 1999 m. sutarties reklaminius stendus, už kuriuos nuomos mokestį mokėjo nuo sutarties įsigaliojimo; šie stendai taip pat buvo apmokestinti mokesčiais, tačiau tik nuo 2009 m. ([11]) Tokia situacija truko iki 2011 m., kol buvo išmontuoti paskutiniai stendai.

([11]) Briuselio miestas 2001 m. priėmė pirmąjį savo reglamentą dėl išskirtinio naudojimosi viešąja nuosavybe komercijos reikmėms, įsigaliojusį 2002 m. sausį (2001 m. spalio 17 d. Mokesčio reglamentas dėl laikinosios reklamos viešojoje erdvėje mokesčio), tačiau Belgijos valdžios institucijos mokėti mokesčius už 1999 m. sutarties reklaminius stendus pareikalavo tik nuo 2009 mokestinių metų.

(49) Belgijos valdžios institucijos neginčija, kad priemonės yra priskirtinos joms, visų pirma Briuselio miestui. Iš tiesų jos aiškina, jog leido eksploatuoti 1984 m. sutarties stendus po 10 priede nustatytos išmontavimo datos, kad išlaikytų sutarties su bendrove JCD pusiausvyrą, nes kiti stendai Briuselio miesto prašymu buvo išmontuoti anksčiau laiko, siekiant pakeisti dėl estetinių priežasčių pasirinktais naujais stendais, tai yra *art nouveau* stiliaus gatvės įrenginiais.

(50) Belgijos valdžios institucijos nurodo, kad dėl anksčiau laiko išmontuotų stendų bendrovė JCD, atsisakiusi reklaminių stendų, už kuriuos iki 10 priede nustatytos datos neturėjo mokėti nei nuomos mokesčio, nei rinkliavų, patyrė nuostolių ir kad jiems kompensuoti buvo priimtina leisti eksploatuoti kitus stendus ilgiau, nei nustatyta, nereikalaujant už juos mokėti nuomos ar kitų mokesčių.

(51) Belgijos valdžios institucijos pripažįsta, jog apskritai paėmus bendrovei JCD buvo suteiktas ekonominis pranašumas, tačiau tik dėl to, kad anksčiau laiko išmontuotų stendų skaičius neatitiko po 10 priede nustatytos išmontavimo datos neišmontuotų stendų skaičiaus. 1984 m. tarp Briuselio miesto ir bendrovės JCD sudarytos sutarties 4.5 straipsnyje nustatyta, kad reklaminiams stendams ir transporto laukimo paviljonams netaikomas nuomos mokestis, naudojimo mokesčiai ir rinkliavos. Belgijos valdžios institucijų teigimu, tokį atleidimą nuo mokesčių reikia analizuoti atsižvelgiant į faktą, kad sutarties pasirašymo metu Briuselio miestas nebuvo priėmęs jokio reglamento dėl reklaminės įrangos apmokestinimo.

(52) Belgijos valdžios institucijos teigia, kad bendrovė JCD, viena vertus, sutikdama anksčiau laiko išmontuoti stendus atsisakė galimybės nemokėti nuomos ir kitų mokesčių, antra vertus, gavo galimybę nemokėti nuomos ir kitų mokesčių eksploatuodama kitus stendus po nustatytos jų išmontavimo datos. Belgijos valdžios institucijų teigimu, skaičiuojant skirtumą tarp bendrovės JCD nepanaudotos galimybės nemokėti nuomos ir kitų mokesčių ir gautos naudos eksploatuojant stendus ilgiau, nei nustatyta 10 priede, nustatyta, kad tarp 1999 m. gruodžio ir 2011 m. bendrovė JCD gavo ne didesnį kaip [100 000–150 000] EUR finansinį pranašumą.

(53) Šiuo klausimu Belgijos valdžios institucijos tvirtina, kad priemonei nesunkiai gali būti taikomos Komisijos reglamento (EB) Nr. 1998/2006 ([12]) (toliau – 2006 m. *de minimis* reglamentas) nuostatos. Šiame reglamente įtvirtinta, kad tam tikra nedidelės apimties pagalba (per 3 mokestinius metus neviršijanti 200 000 EUR sumos) laikoma nedarančia poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai ir neatitinkančia visų SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatytų kriterijų.

(54) Be to, Belgijos valdžios institucijos paaiškina kai kuriuos bendrovės CCB teiginius, dėl kurių priimtas sprendimas pradėti procedūrą. Pirma, bendrovės CCB pateiktas vertinimas remiantis 86 stendais yra klaidingas, nes bendrovės CCB iniciatyva parengtuose antstolių aktuose (žr. 31 konstatuojamąją dalį) nurodyta 80 stendų. Be to, bendrovė CCB kai kuriuos stendus klaidingai priskyrė transporto laukimo paviljonams – iš tiesų tai yra miesto informacinės iškabos. Antra, apskaičiuodama nuomos mokesčio dydį, bendrovė CCB netinkamai indeksavo nuomos mokesčio sumą; Briuselio miesto manymu, ji turėjo būti indeksuojama po kiekvienų sutarties galiojimo metų ([13]). Trečia, bendrovė CCB klaidingai apskaičiavo bendrovės JCD turėtų mokėti mokesčių sumą.

3.3.2. *Belgijos pateiktos pastabos dėl suinteresuotųjų šalių pastabų*

(55) 2015 m. spalio 2 d. rašytinėse pastabose Belgijos valdžios institucijos nurodė, jog Briuselio miestas neišieškojo iš bendrovės JCD pagal 1999 m. sutartį mokėtinų mokesčių vykstant teisminiam procesui ne dėl to, kad būtų daręs jai paslaugą, o remdamasis Belgijos įstatymais ir Belgijos teismų sprendimais, pagal kuriuos savivaldybės administracijai neleidžiama atimti teisės naudotis turtu arba imtis mokesčio išieškojimo siekiant išieškoti mokesčio dalį, viršijančią neginčytinai mokėtiną mokesčio sumą. Kai ieškinys pateikiamas dėl visos mokesčio sumos, kaip padarė bendrovė JCD, atimti teisę naudotis turtu arba išieškoti mokestį neįmanoma. Tokia situacija nereiškia, kad ieškinį pateikęs

([12]) 2006 m. gruodžio 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr 1998/2006 dėl Sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* pagalbai (OL L 379, 2006 12 28, p. 5), taikomas nuo pagalbos suteikimo momento.

([13]) 1999 m. sutarties 12 straipsnyje pateikta nuomos mokesčio perskaičiavimo formulė ir nurodyta, kad perkančioji organizacija sutinka su kainos svyravimo formule (indeksavimu po kiekvienų sutarties galiojimo metų). Tame pačiame straipsnyje pateikiami baziniai mėnesinio nuomos mokesčio skaičiavimo duomenys.

mokesčių mokėtojas bus atleistas nuo mokesčio, kaip teigia bendrovė CCB. Be to, nors ir ginčijami, buhalteriniu požiūriu mokesčiai turi būti priskirti prie veiklos sąnaudų. Todėl tai, kad Briuselio miestas neišieškojo iš bendrovės JCD mokėtinų mokesčių, dėl kurių vyksta teisminis procesas, negali būti laikoma valstybės pagalba.

(56) 2016 m. birželio 20 d. rašytinėse pastabose atsakydamos į Komisijos tarnybų 2016 m.balandžio 15 d. raštu užduotus klausimus, Belgijos valdžios institucijos patvirtino, kad mokesčius už vykdant 1999 m spalio 14 d. viešojo pirkimo sutartį įrengtus reklaminius stendus Briuselio miestas pradėjo skaičiuoti tik nuo 2009 finansinių metų. Tačiau priėmęs 2001 m. spalio 17 d. Mokesčio reglamentą dėl laikinosios reklamos viešojoje erdvėje Briuselio miestas įvedė laikinosios reklamos viešojoje erdvėje mokestį ir numatė netaikyti jo tik savo paties reklamai ([14]). Belgijos valdžios institucijos pažymi, kad reklaminiams stendams taikomi mokesčio reglamentai pirmą kartą įsigaliojo tik 2002 m. sausio 1 d. ir už 2001 metus jokio mokesčio mokėti nereikėjo, ir tvirtina, jog tie mokesčio reglamentai yra taikomi 1999 m. sutarties reklaminiams stendams.

(57) Taip pat jos patikslina, kad Briuselio miestas už 2002–2008 mokestinius metus šiuos mokesčius atitinkančių sumų negavo. Tokia situacija susiklostė dėl to, kad pradžioje miestas manė, jog pagal 1999 m. pirkimo sutartį įrengti jai priklausantys JCD eksploatuojami reklaminiai stendai neturėjo būti apmokestinami pritaikius 2001 m. spalio 17 d. mokesčio reglamento 5 straipsnyje numatytą tik Briuselio miesto reklamai taikomą galimybę netaikyti mokesčių. Be to, tik Briuselio miesto ar Briuselio miesto įsteigtų, jam pavaldžių įstaigų reklaminiams stendams taikoma neapmokestinimo nuostata buvo įtraukta į 2006 m. gruodžio 18 d. mokesčio reglamentą ir paskesnius mokesčio reglamentus.

(58) Pirmieji mokesčiai buvo užregistruoti 2011 m. liepos 29 d., jie buvo apskaičiuoti už 2009 mokestinius metus. Pagal 1996 m. gruodžio 24 d. įstatymo, vėliau panaikinto 2014 m. balandžio 3 d. nutarimu, 6 straipsnį nebuvo galima apmokestinti atgaline data už ilgesnį nei trejų metų laikotarpį, skaičiuojant nuo mokestinių metų sausio 1 d.

(59) Belgijos valdžios institucijos tvirtina, kad Briuselio miestas nusprendė nebetaikyti atleidimo nuo mokesčio nuostatos, nes nutarė, jog neapmokestinant reklaminių stendų vien dėl to, kad jie priklauso Briuselio miestui, nors jis pats jų neeksploatavo, sudaromos nelygios sąlygos kitus reklaminius stendus eksploatuojančioms bendrovėms. Briuselio miesto nuomone, jo paties, jo įsteigtų ar jam pavaldžių įstaigų reikmėms naudojamų reklaminių stendų neapmokestinimas iš tiesų galėtų būti pateisinamas, bet jis nepateisinamas, kai reklaminius stendus eksploatuoja kiti, ypač lauko reklamos sektoriuje veikianti komercinė įmonė.

(60) Mokesčio reglamente numatyto atleidimo nuo mokesčio tikslas buvo išvengti, kad Briuselio miestas neapmokestintų pats savęs, nes iš to negautų jokių papildomų pajamų, tačiau padidėtų jo finansų departamento administracinio darbo našta, o kiekvieno mokesčio reglamento tikslas yra suteikti galimybę mokestį taikančiai valdžios institucijai gauti papildomų finansinių išteklių. Tačiau, kaip buvo nurodyta 2017 m. vasario 20 d. Belgijos valdžios institucijų pateiktose pastabose dėl 2017 m. vasario 14 d. Komisijos tarnybų užduotų papildomų klausimų, pats Briuselio miestas niekuomet neeksploatavo reklaminių stendų. Stendai visuomet buvo eksploatuojami per trečiąsias šalis. Vieninteliai Briuselio miestui priklausantys reklaminiai stendai yra 1999 m. spalio 14 d. su bendrove JCD sudarytoje viešojo pirkimo sutartyje numatyti reklaminiai stendai. Pasibaigus 1999 m. sutarčiai, buvo paskelbtas naujas konkursas. Jį laimėjo bendrovė CCB, su kuria dabar yra sudaryta sutartis. Pagal šiuo metu galiojančią sutartį bendrovė CCB už reklaminius stendus moka nuomos mokestį ir kitus taikomus mokesčius.

([14]) Tiksliau, 2001 m. spalio 17 d. mokesčio reglamento 5 straipsnyje nustatyta, kad mokestis netaikomas „miesto ir miesto įkurtų, jam pavaldžių ar jo finansuojamų įstaigų“ reklamai.

(61) Belgijos valdžios institucijos nurodo, kad nuosavus stendus naudojantys veiklos vykdytojai moka tik kitus mokesčius, o nuomos mokestis už reklaminių stendų naudojimą prie šių mokesčių pridedamas tik tuomet, kai stendai priklauso Briuselio miestui. Šis nuomos mokestis jokiu būdu nepakeičia mokesčių, kuriais apmokestinami tokie stendai. Iš tiesų nuomos mokesčiu atlyginama už teisę eksploatuoti Briuselio miestui priklausančius stendus. Nemokėdami nuomos mokesčio, veiklos vykdytojai naudotųsi Briuselio miestui priklausančiais stendais nemokamai, o pastarajam tektų apmokėti stendų įsigijimo išlaidas. Taigi, logiška, kad jie turi mokėti nuomos mokestį. Kita vertus, Briuselio miestui priklausančių stendų neeksploatuojantys veiklos vykdytojai patys turi padengti visas reklaminių stendų gamybos ar įsigijimo investicijas.

(62) Belgijos valdžios institucijos paaiškina, jog dviejuose 2016 m. lapkričio 4 d. sprendimuose prancūzų kalba bylas nagrinėjantis Briuselio pirmosios instancijos teismas nustatė, kad, remiantis 2009–2012 metams priimtų mokesčio reglamentų 9 straipsniu, bendrovė JCD neprivalėjo mokėti savivaldybės reklamos mokesčio už miesto teritorijoje vykdant 1999 m. spalio 14 d. su bendrove pasirašytą sutartį įrengtus ir Briuselio miestui priklausančius reklaminius stendus. Šiais teismo sprendimais buvo nurodyta grąžinti už 2009–2012 finansinius metus sumokėtas sumas.

(63) Belgijos valdžios institucijos taip pat patvirtino, kad Briuselio miestas apeliacine tvarka apskundė du 2016 m. lapkričio 4 d. sprendimus dėl atitinkamai 2009–2010 m. mokestinio laikotarpio ir 2011–2012 m. mokestinio laikotarpio. Šiame dar tebevykstančiame apeliaciniame procese Briuselio miestas teigia, kad teismui išaiškinus mokesčio reglamento 9 straipsnį kaip leidžiantį atleisti bendrovę JCD nuo mokesčio, kyla klausimas dėl jo suderinamumo su SESV 106 ir 107 straipsniais.

(64) Antra vertus, Briuselio miestas neužregistravo jokių mokesčių už po nustatytos išmontavimo datos neišmontuotus 1984 m. sutarties stendus.

(65) Belgijos valdžios institucijos pareiškė, kad jos negali nurodyti už per laikotarpį nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2010 m. rugpjūčio 21 d. po 10 priede nustatytos išmontavimo datos neišmontuotus reklaminius stendus nesumokėtų nuomos ir kitų mokesčių sumos.

3.4. **Priemonių vertinimas**

3.4.1. *1984 m. sutarties reklaminių stendų dalis: šio sprendimo dalykas*

(66) Komisijos analizėje kalbama tik apie 1984 m. sutarties stendų neišmontavimą pasibaigus jų eksploatavimo laikotarpiui, tačiau pati 1984 m. sutartis nenagrinėjama. Tai grindžiama faktu, kad remiantis Tarybos reglamento (ES) 2015/1589 ([15]) 17 straipsniu Komisija negali reikalauti susigrąžinti pagalbą pasibaigus 10 metų senaties terminui.

(67) Pagal 1984 m. sutartį įrengti reklaminiai stendai galėjo būti įrengiami iki 1984 m. sutarties galiojimo pabaigos (tai yra iki 1999 m.) ir naudojami 15 metų (tai yra galimai iki 2014 m.). Taigi, bet kokia 1984 m. sutartimi per šiuos reklaminius stendus suteikta pagalba, darant prielaidą, kad buvo tenkinamos visos 107 straipsnio 1 dalies suvestinės sąlygos, galėjo būti suteikta tik tuo momentu, kai bendrovė JCD gavo Briuselio valdžios institucijų leidimą įrengti minėtuosius stendus, vadinasi, iki 1999 m., kai ta sutartis turėjo baigti galioti. Taip bendrovei JCD galimai suteikta pagalba būtų buvusi suteikta daugiau nei prieš 10 metų iki pirmojo 2011 m. rugsėjo 15 d. Komisijos prašymo Belgijos valdžios institucijoms pateikti informaciją.

(68) Tačiau, kalbant apie 1984 m. sutarties stendų eksploatavimą po 1999 m. sutarties 10 priede nustatytos išmontavimo datos nemokant nuomos ir kitų mokesčių, šiomis aplinkybėmis bendrovei JCD galimai būtų buvusi suteikta pagalba nuo momento, kai Briuselio valdžios institucijos (automatiškai) leido nesilaikyti priede nustatyto išmontavimo grafiko. Toliau pateiktoje Komisijos analizėje nagrinėjama tik priemonė, pagal kurią po 10 priede nustatytos išmontavimo datos neišmontuoti 1984 m. sutarties reklaminiai stendai lemia valstybės pagalbos suteikimą bendrovei JCD po 2001 m. rugsėjo 15 d. (t. y. nesibaigus Reglamento (ES) 2015/1589 17 straipsnyje numatytam senaties terminui).

(69) Šis sprendimas taip pat nėra susijęs su bendrovės JCD atleidimo nuo Belgijos valstybei mokėtinų mokesčių už 1999 m. sutarties reklaminius stendus priskyrimo valstybės pagalbai analize, kuri nebuvo įtraukta į sprendimą pradėti procedūrą.

([15]) 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamentas (ES) 2015/1589, nustatantis išsamias Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 248, 2015 9 24, p. 9).

3.4.2. *Valstybės pagalbos buvimas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį*

(70) Pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su vidaus rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai.

(71) Pagal suformuotą teismų praktiką pripažįstama, kad pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, yra suteikta tik tuo atveju, jeigu įvykdytos visos toje nuostatoje išvardytos suvestinės sąlygos: i) priemonė priskirtina valstybei ir finansuojama iš valstybinių išteklių; ii) ja gavėjui suteikiamas atrankusis ekonominis pranašumas; iii) priemonė iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti; iv) priemonė gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ([16]).

3.4.2.1. Priskyrimas ir valstybiniai ištekliai

(72) Kad pagalba būtų laikoma SESV 107 straipsnio 1 dalyje apibrėžta valstybės pagalba, ją turi teikti valstybė arba ji turi būti teikiama naudojant valstybinius išteklius. Valstybiniai ištekliai yra visi viešojo sektoriaus ištekliai ([17]), įskaitant valstybės viduje veikiančių įstaigų (decentralizuotų, federalinių, regioninių arba kitų) išteklius ([18]).

(73) Iš valstybinių išteklių tiesiogiai ar netiesiogiai suteiktas pranašumas gali būti laikomas valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Valstybinių išteklių buvimas gali įgauti neigiamą formą, kai kalbama apie valstybės negautą pelną. Iš suformuotos teismų praktikos matyti, kad išteklių, kurie iš esmės turėtų būti grąžinti į valstybės biudžetą, atsisakymas laikomas valstybinių išteklių perdavimu. Intervencijos, kuriomis sumažinamos paprastai įmonės biudžetui tenkančios išlaidos, taip pat gali būti laikomos valstybiniais ištekliais ([19]).

Priskyrimas valstybei

(74) Belgijos valdžios institucijos neginčija, kad priemonė joms priskirtina (konkrečiai ji priskirtina Briuselio miestui). Iš tiesų jos aiškina, jog leido neišmontuoti 1984 m. sutarties stendų po 10 priede nustatytos išmontavimo datos, kad išlaikytų sutarties su bendrove JCD pusiausvyrą, nes kiti stendai Briuselio miesto prašymu buvo išmontuoti anksčiau laiko, siekiant pakeisti dėl estetinių priežasčių pasirinktais kitais stendais (žr. 49 konstatuojamąją dalį).

Valstybiniai ištekliai

(75) Belgijos valdžios institucijos taip pat pripažįsta, kad leidęs neišmontuoti stendų po 10 priede nustatytos išmontavimo datos Briuselio miestas už tuos stendus negavo nuomos mokesčio ir nesurinktų mokesčių pajamų; įprastomis sąlygomis tie stendai būtų buvę pakeisti 1999 m. sutarties reklaminiais stendais, už kuriuos būtų buvę privalu mokėti nuomos ir kitus mokesčius.

(76) Taigi, nepaneigta, kad leidimas bendrovei JCD neišmontuoti 1984 m. sutarties stendų po10 priede nustatytos datos priskirtinas Belgijos valstybei ir dėl to ji savo ruožtu atsisakė valstybinių išteklių. Tačiau Komisija ir Belgijos valstybė skirtingai įvertino valstybinius išteklius (t. y. Briuselio miesto nesurinktų nuomos ir kitų mokesčių sumą) skaičiais (žr. 3.4.5 skirsnį).

([16]) 2010 m. rugsėjo 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-399/08 P, *Komisija/Deutsche Post*, ECLI:EU:C:2010:481, 39 punktas ir jame nurodyta teismo praktika; 2016 m. gruodžio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-524/14 P, *Komisija/Hansestadt Lübeck*, ECLI:EU:C:2016:971, 40 punktas; 2016 m. gruodžio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo sujungtose bylose C-20/15 P ir C-21/15 P *Komisija/World Duty Free Group SA ir kt.*, ECLI:EU:C:2016:981, 53 punktas; 2017 m. rugsėjo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-300/16 P, *Komisija/Frucona Kosice*, ECLI:EU:C:2017:706, 19 punktas.

([17]) 1996 m. gruodžio 12 d. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-358/94, *Air France/Komisija*, ECLI:EU:T:1996:194, 56 punktas.

([18]) 1987 m. spalio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-248/84, *Vokietijos Federacinė Respublika/Europos Bendrijų Komisija*, ECLI:EU:C:1987:437, 17 punktas; 2002 m. kovo 6 d. Bendrojo Teismo sprendimas sujungtose bylose T-92/00 ir T-103/00, *Territorio Histórico de Álava - Diputación Foral de Álava*, ir *Ramondín, SA ir Ramondín Cápsulas SA/Europos Bendrijų Komisija*, ECLI:EU:T:2002:61, 57 punktas.

([19]) 2000 m. gegužės 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-83/98 P, *Prancūzija/Ladbroke Racing Ltd ir Komisija*, ECLI:EU:C:2000:248, 48–51 punktai. 2015 m. sausio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-518/13, *Eventech*, ECLI:EU:C:2015:9, 33 punktas.

(77) Todėl Komisija mano, kad ši priemonė yra valstybinių išteklių perdavimas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

(78) Kaip nurodyta 34 konstatuojamojoje dalyje, bendrovė CCB savo rašytinėse pastabose teigia, kad iš po 10 priede nustatytų išmontavimo datų neišmontuotų reklaminių stendų komercinio eksploatavimo gautos reklamos pajamos taip pat galėtų būti laikomos valstybiniais ištekliais, nes valstybė pati būtų galėjusi eksploatuoti tuos stendus.

(79) Pirmiausia Komisija mano, kad bendrovės JCD už reklamą gautos pajamos aiškiai nėra valstybiniai ištekliai, nes šios pajamos už reklamą gautos pagal privačias tarp bendrovės JCD ir jos klientų sudarytas sutartis, kuriose valstybė niekaip nedalyvauja.

(80) Be to, nebūtų galima laikyti, jog Briuselio miestas atsisako valstybinių išteklių vien dėl to, kad pats nevykdo vienos ar kitos ekonominės veiklos. Toks požiūris į valstybinius išteklius būtų pernelyg platus ir valstybė negalėtų leisti savo teritorijoje vykdyti veiklos prieš tai nepatikrinusi, ar tos veiklos negalėtų vykdyti pati.

(81) Be to, net jei teoriškai valdžios institucija ir galėtų imti vykdyti kokią nors ekonominę veiklą, tai akivaizdžiai nėra pagrindinė jos funkcija ir ji *a priori* neturi nei tokiai veiklai reikiamų žinių, nei įgūdžių, nei techninių priemonių. Šiuo atveju, pavyzdžiui, galima pažymėti, kad dažniausiai reklamos sutartys sudaromos nacionaliniu lygiu. Briuselio miestas nebūtų turėjęs galimybių derėtis dėl tokių sutarčių, nes į jo jurisdikciją patenka tik Briuselio miesto teritorijoje įrengti stendai. Jo galimas gebėjimas gauti pajamų iš tų stendų būtų nepalyginamas su bendrovės „JC Decaux“ gebėjimais.

3.4.2.2. Ekonominio pranašumo suteikimas

(82) Kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje, pranašumu laikomas bet koks ekonominis pranašumas, kurio įmonė nebūtų gavusi įprastomis rinkos sąlygomis, t. y. be valstybės intervencijos ([20]). Svarbu ne valstybės intervencijos priežastis ar tikslas, o tik priemonės poveikis įmonei ([21]).

(83) Teisingumo Teismas nurodė, kad pranašumas atsiranda tuomet, kai finansinė įmonės padėtis pagerėja dėl valstybės intervencijos, taigi, pranašumas apima ne tik teigiamą naudą, bet ir bet kokią valstybės intervenciją, kuri įvairiomis formomis sumažina paprastai įmonės biudžetui tenkančias išlaidas ([22]).

(84) Šiuo atveju, nuo 1999 m. vienam po kito baigiant galioti 1984 m. sutartimi suteiktiems leidimams, bendrovė JCD ir toliau Briuselio mieste eksploatavo reklaminius stendus nemokėdama už jų eksploatavimą nuomos ar kitų mokesčių, nors pagal 1999 m. sutartį tie stendai turėjo būti išmontuoti ir pagal tą pačią 1999 m. sutartį už vietoje jų sumontuotų reklaminių stendų eksploatavimą turėjo būti mokami nuomos ir kiti mokesčiai.

(85) Belgijos valdžios institucijos pripažįsta, jog apskritai paėmus bendrovei JCD buvo suteiktas ekonominis pranašumas, tačiau tik dėl to, kad anksčiau laiko išmontuotų stendų skaičius neatitiko po 10 priede nustatytos išmontavimo datos eksploatuotų stendų skaičiaus. NET darant prielaidą, kad Komisija sutinka su šiuo požiūriu (*quod non*), bet kuriuo atveju nustatyta, jog pranašumas buvo suteiktas.

(86) Komisija pirmiausia atkreipia dėmesį į tai, kad Belgijos valdžios institucijos sutinka su pranašumo buvimo principu, tik ginčija to pranašumo dydį.

([20]) 1996 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-39/94, *Syndicat français de l'Express international (SFEI) ir kt./La Poste ir kt.*, ECLI:EU:C.1996:285, 60 punktas ir 1999 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-342/96, *Ispanijos Karalystė/Europos Bendrijų Komisija*, ECLI:EU:C:1999:210, 41 punktas.

([21]) 1974 m. liepos 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje 173/73, *Italijos Respublika/Komisija*, ECLI:EU:C:1974:71, 13 punktas.

([22]) 2001 m. lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-143/99, *Adria-Wien Pipeline*, ECLI:EU:C:2001:598; taip pat žr. 1990 m. vasario 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-301/87, *Prancūzijos Respublika/Komisija*, ECLI:EU:C:1990:67, 41 punktą.

(87) Be to, Belgijos valdžios institucijos priemonę traktuoja kaip bendrovei JCD suteiktą kompensaciją už nepalankią padėtį, susiklosčiusią anksčiau laiko išmontavus tam tikrą skaičių reklaminių stendų. Tuo klausimu Komisija remiasi Sprendimu *Orange/Komisija* (C-211/15 P) ([23]), kuriame Teisingumo Teismas patvirtino Bendrojo Teismo ([24]) ir generalinio advokato ([25]) poziciją, kad net lengvata, kuria panaikinama papildoma įmokų našta, kurią įmonė patiria dėl leidžiančių nukrypti nuostatų, kurios netaikomos konkuruojančioms įmonėms, yra valstybės pagalba ([26]). Kaip valstybės pagalba nevertinama tik priemonė, pagal kurią valstybiniai ištekliai perduodami kaip kompensacija už suteiktas viešąsias paslaugas, atitinkanti Sprendime *Altmark* ([27]) nurodytus kriterijus.

(88) Taigi, 1984 m. ir 1999 m. sutartys yra visiškai komercinės sutartys ir jų nuostatomis bendrovei JCD nepavedama teikti viešąsias paslaugas. Todėl Sprendimas *Altmark*, priimtas dėl kompensacijos už suteiktas viešąsias paslaugas, netaikomas.

(89) Tuo remiantis atrodo, jog Belgijos valdžios institucijų minima kompensacija, darant prielaidą, kad ja tikrai buvo siekiama atlyginti už nepalankią padėtį, susijusią su galima prievole anksčiau laiko išmontuoti kai kuriuos reklaminius stendus, yra bendrovei JCD suteiktas pranašumas. Tokią išvadą šiuo atveju patvirtina ir tai, kad sunku teigti, jog bendrovė JCD susidūrė su struktūriniais sunkumais, nes ji pati sutiko išmontuoti savo stendus, be to, Belgijos valdžios institucijos pačios pripažino, kad ši kompensacija apėmė daugiau, nei buvo reikalinga nepalankiai padėčiai ištaisyti.

(90) Šis argumentas taip pat sutampa su Komisijos komunikato dėl valstybės pagalbos sąvokos ([28]) (toliau – Komunikatas dėl valstybės pagalbos sąvokos) 69 punktu, kuriame pabrėžiama, kad net „*išlaidos, atsirandančios dėl valstybės nustatytų reguliavimo įpareigojimų* ([29])*, yra susijusios su ekonominei veiklai būdingomis išlaidomis, taigi kompensuojant šias išlaidas ar jų dalį įmonei suteikiamas pranašumas* ([30]). *Vadinasi, tai, kad nauda nėra didesnė nei kompensacija už išlaidas, atsiradusias dėl nustatyto reguliavimo įpareigojimo, iš esmės nereiškia, kad pranašumo nėra. Tas pats taikoma ir pagalbai, susijusiai su išlaidomis, kurių įmonė nebūtų patyrusi, jei dėl valstybės priemonės nebūtų atsiradusi paskata, nes nesant šios paskatos įmonė savo veiklą būtų organizavusi kitaip* ([31]). *Pranašumo buvimo galimybė taip pat neatmetama, jeigu taikant priemonę kompensuojami kitokio pobūdžio mokesčiai, kurie yra nesusiję su ta priemone* ([32])."

(91) Šiuo atveju taip pat iš tiesų nėra įmanoma 1984 m. sutarties stendų pakeitimo naujais anksčiau laiko prilyginti reguliavimo įpareigojimui, nes bendrovė JCD pati sutiko išmontuoti stendus, tačiau, remiantis Komunikato dėl valstybės pagalbos sąvokos 69 punktu, darytina išvada, kad jei stendai anksčiau laiko buvo išmontuoti dėl reguliavimo įpareigojimo, kompensacija už tokį išmontavimą anksčiau laiko yra jai suteiktas pranašumas.

([23]) 2016 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-211/15 P, *Orange/Komisija*, ECLI:EU:C:2016:798.

([24]) 2015 m. vasario 26 d. Bendrojo Teismo sprendimas byloje T-385/12, *Orange/Komisija*, ECLI:EU:T:2015:117.

([25]) 2016 m. vasario 4 d. generalinio advokato N. Wahl išvada byloje C-211/15 P, *Orange/Komisija*, ECLI:EU:C:2016:78.

([26]) 2016 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-211/15 P, *Orange/Komisija*, ECLI:EU:C:2016:798, 41–44 punktai.

([27]) 2016 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-211/15 P, *Orange/Komisija*, ECLI:EU:C:2016:798, 44 punktas.

([28]) 2016 m. liepos 19 d. Komisijos komunikatas dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalyje vartojamos valstybės pagalbos sąvokos (OL C 262, 2016 7 19, p. 1).

([29]) Reguliavimo įpareigojimų žemės ūkio sektoriuje pavyzdys būtų žemės ūkio produktų gamintojams nustatyti veterinarijos ar maisto saugos patikros ir bandymai. Tačiau patikros ir bandymai, kuriuos vykdo ir finansuoja viešosios įstaigos ir kurių pagal teisės aktus žemės ūkio produktų gamintojai neprivalo vykdyti ar finansuoti, nelaikomi reguliavimo įpareigojimais įmonėms. Žr. 2015 m. rugsėjo 18 d. Komisijos sprendimą dėl valstybės pagalbos SA.35484 – Pieno kokybės tyrimai pagal Įstatymą dėl pieno ir riebalų, ir 2016 m. balandžio 4 d. Komisijos sprendimą dėl valstybės pagalbos SA.35484 – Bendrosios sveikatos priežiūros kontrolės veikla pagal Įstatymą dėl pieno ir riebalų.

([30]) 2015 m. kovo 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-538/11, *Belgija/Komisija*, ECLI:EU:T:2015:188, 74–78 punktai.

([31]) Pavyzdžiui, jeigu įmonė gauna subsidiją, kad galėtų vykdyti investiciją remiamame regione, negalima teigti, kad dėl to nesumažėja išlaidos, paprastai įtraukiamos į įmonės biudžetą, nes be šios subsidijos įmonė šios investicijos nebūtų įvykdžiusi.

([32]) 2011 m. gruodžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-81/10 P, *France Télécom SA/Komisija*, ECLI:EU:C:2011:811, 43–50 punktai. Tai logiškai taikoma ir pagalbai išlaidoms, kurias įmonė patiria, kad tarnautojų statusą pakeistų samdomųjų darbuotojų statusu, panašiu į taikomąjį konkurentų, ir dėl to atitinkamai įmonei suteikiamas pranašumas (Bendrajam Teismui 2004 m. kovo 16 d. priėmus Sprendimą byloje T-157/01, *Danske Busvognmænd/Komisija*, ECLI:EU:T:2004:76, 57 punktas, šiuo klausimu dar buvo likęs tam tikras neapibrėžtumas). Dėl neatgaunamų išlaidų kompensavimo taip pat žr. 2009 m. vasario 11 d. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-25/07, *Iride SpA ir Iride Energia SpA/Komisija*, ECLI:EU:T:2009:33, 46–56 punktus.

(92) Taip pat dera pabrėžti, kad Komunikato dėl valstybės pagalbos sąvokos 71 straipsnyje primenama, jog *„[p]ranašumo negali būti, kai atlyginami neteisėtai nustatyti mokesčiai* ([33])*, nacionalinės institucijos įpareigojamos atlyginti žalą, kurią jos sukėlė tam tikroms įmonėms* ([34])*, ar sumokama kompensacija už turto nusavinimą* ([35])*“*.

(93) Tačiau šioje byloje nė vieno iš šių dviejų atvejų nėra. Nėra pagrindo manyti, kad Belgijos valdžios institucijos būtų padariusios bendrovei JCD žalą ir būtų buvusios priverstos ją atlyginti. Bendrovė JCD pati sutiko išmontuoti kai kuriuos 1984 m sutarties stendus ir galima pagrįstai manyti, jog sutiko dėl to, kad iš esmės jai tai buvo naudinga.

(94) Galiausiai Komisija svarsto galimybę šią kompensaciją vertinti kaip įprastą komercinės veiklos vykdytojo elgesį, kuris galimai leistų nustatyti, kad nauda suteikta nebuvo. Tačiau šiomis aplinkybėmis Briuselio miestas negali būti laikomas komercinės veiklos vykdytoju. Iš tiesų nustatyta, kad tariamas kompensacijos suteikimas nebuvo niekaip įformintas ir prižiūrimas (tuo, beje, galima paaiškinti, kodėl, anot pačių Belgijos valdžios institucijų, skiriasi anksčiau laiko išmontuotų ir pakeistų reklaminių stendų skaičius). Jokiame Komisijai pateiktame dokumente nekalbama apie jokias tuo klausimu tarp Briuselio miesto ir bendrovės JCD vykusias derybas. Niekas nepatvirtina, kad Briuselio miestas būtų atlikęs dėl kai kurių 1984 m. sutarties stendų išmontavimo anksčiau laiko bendrovės JCD faktiškai negautų pajamų analizę, kurioje jos būtų palygintos su iš tos pačios sutarties laiku neišmontuotų kitų stendų, kurie, beje, buvo visiškai atsipirkę (loginiu požiūriu šių stendų kaina buvo visiškai padengta – įskaitant bendrovės JCD maržą – juos eksploatuojant 1984 m. sutarties laikotarpiu), eksploatavimo pelno. Kadangi visiškai nebuvo analizės, sutarties ir priežiūros, tai reiškia, kad toks Briuselio miesto elgesys neatitiko privataus veiklos vykdytojo, veikiančio rinkos sąlygomis, veikimo principo.

(95) Komisijos argumentą dėl suteikto pranašumo patvirtino ir 2016 m. balandžio 29 d. Briuselio apeliacinio teismo sprendimas ([36]). Šiame sprendime Apeliacinis teismas atmetė bendrovės JCD apeliacinį skundą ir patvirtino 2010 m. gruodžio 13 d. Briuselio pirmosios instancijos teismo sprendimą. Konkrečiai Apeliacinis teismas patvirtino, kad bendrovė JCD nesilaikė 1999 m. sutarties 10 priede nustatytų stendų išmontavimo datų ir nuo to laiko, neturėdama tam nei pagrindo, nei teisės, eksploatavo reklaminius stendus, kurie buvo Briuselio miesto viešoji nuosavybė. Taigi, bendrovė JCD vykdė neteisėtus ir sąžiningos rinkos praktikos neatitinkančius veiksmus, nes su kitais savo reklaminiais stendais eksploatuodama ir tuos, kurie turėjo būti išmontuoti, įgijo neteisėtą konkurencinį pranašumą, dėl kurio galėjo paveržti savo konkurentės bendrovės CCB reklamuotojus. Apeliacinis teismas nurodė nutraukti neteisėtus veiksmus ir nustatė, kad neturint nei pagrindo, nei teisės eksploatuotų stendų išmontavimas yra būtinas veiksmas siekiant nutraukti neteisėtą veiklą.

(96) Dėl šios priežasties Komisija mano, jog dėl to, kad bendrovė JCD 1999–2011 m. Briuselio miesto teritorijoje neišmontavo ir eksploatavo tam tikrą skaičių 1984 m. sutarties reklaminių stendų po 1999 m. sutarties 10 priede nustatytos išmontavimo datos nemokėdama nei nuomos, nei kitų mokesčių, bendrovei JCD buvo sumažinta mokesčių našta, kurią ji įprastai patirtų vykdydama savo veiklą, ir taip jai suteiktas ekonominis pranašumas.

3.4.2.3. Atrankumas

(97) Kad priemonė būtų laikoma valstybės pagalba, ji turi būti atranki, t. y. ji turi teikti pirmenybę tam tikroms įmonėms ar tam tikrų prekių gamybai pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį ([37]). Taigi, valstybės pagalbos sąvoka apima tik tas priemones, kurios įmonėms palankios atrankiai.

(98) Pirmiausia pažymėtina, kad Belgijos valdžios institucijos neginčija priemonės (1984 m. stendų neišmontavimo nemokant nuomos ir kitų mokesčių pasibaigus 10 priede nustatytam jų eksploatavimo laikotarpiui) atrankumo.

([33]) 1980 m. kovo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje 61/79, *Amministrazione delle finanze dello Stato*, ECLI:EU:C:1980:100, 29–32 punktai.

([34]) 1988 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo sujungtose bylose C-106/87–C-120/87, *Asteris AE ir kt./Graikija*, ECLI:EU:C:1988:457, 23 ir 24 punktai.

([35]) 2010 m. liepos 1 d. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-64/08, *Nuova Terni Industrie Chimiche SpA/Komisija*, ECLI:EU:T:2010:270, 59–63 ir 140–141 punktai, kuriuose paaiškinta, kad sumokėjus kompensaciją už turto nusavinimą pranašumas nesuteikiamas, tačiau tokios kompensacijos *ex post* pratęsimas gali būti valstybės pagalba.

([36]) 2016 m. balandžio 29 d. Briuselio apeliacinio teismo (9-oji kolegija) sprendimas byloje 2011/AR/140.

([37]) 2005 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-66/02, *Italija/Komisija*, ECLI:EU:C:2005:768, 94 punktas.

(99) Iš tiesų Belgijos valdžios institucijos paaiškino, kad šia priemone bendrovei JCD atlyginama už kai kuriuos anksčiau laiko išmontuotus reklaminius stendus ir tokia priemonė iš esmės yra individuali priemonė ir, atsižvelgiant į tai, nustačius, kad buvo suteiktas ekonominis pranašumas (žr. 3.4.2.2 skirsnį), paprastai galima daryti prielaidą, kad ji buvo atranki. Jei nenurodyta kitaip, ši prezumpcija šiuo atveju yra taikoma ir jos pakanka, kad priemonė būtų pripažinta atrankia.

(100) Taip pat pažymėtina, jog priemonės negalima nepripažinti atrankia jau vien dėl to, kad bendrovė JCD atsidūrė unikalioje teisinėje ir faktinėje padėtyje dėl tos priežasties, kad ji viena galėjo pasinaudoti ta priemone, nes tik ji viena turėjo 1994 m. sutartyje aptariamų reklaminių stendų.

(101) Iš tiesų anksčiau minėtame Sprendime *Orange* Teisingumo Teismas patvirtino Bendrojo Teismo ([38]) poziciją: „<...> *naudos gavėjo palyginimo su kitais veiklos vykdytojais, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši priemone siekiamo tikslo atžvilgiu, kriterijus yra grindžiamas ir pateisinamas vertinant galimai bendrai taikomos priemonės atrankųjį pobūdį, todėl nėra tinkamas, kai, kaip šiuo atveju, yra vertinamas tik vienai įmonei suteiktos* ad hoc *priemonės atrankumas* <...>“.

(102) Šiuo atveju akivaizdu, kad stendų neišmontavimas nėra bendrai taikoma *ad hoc* priemonė, todėl ji aiškiai atranki.

3.4.2.4. Konkurencijos iškraipymas ir poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai

(103) Įmonėms suteikta pagalba yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje, tik tada, jei ji „iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti“ ir „daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai“.

Konkurencijos iškraipymas

(104) Valstybės skirta pagalbos priemonė laikoma iškraipančia konkurenciją arba galinčia ją iškraipyti, jeigu dėl jos gavėjo konkurencinė padėtis gali pagerėti, palyginti su kitomis įmonėmis, su kuriomis jis konkuruoja ([39]).

(105) Pakanka, kad pagalbos priemonės suteikimo momentu atitinkamoje rinkoje būtų realios konkurencijos situacija, kad valstybės arba iš valstybinių išteklių suteikta pagalba galėtų daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir iškraipyti konkurenciją arba kelti grėsmę, kad ji bus iškraipyta ([40]). Todėl laikoma, kad iškraipoma konkurencija, jei valstybė įmonei liberalizuotoje ūkio šakoje, kurioje vyksta arba galėtų vykti konkurencija, suteikia finansinį pranašumą.

(106) Atsižvelgiant į tai, kad bendrovė JCD veikia rinkoje, kurioje konkuruoja įvairios tam pačiam veiklos sektoriui priklausančios įmonės (mažo dydžio lauko reklamos rinkoje), vienam tos rinkos dalyviui suteikus ar jam pasinaudojus pagalba, galimos to pasekmės gali iškraipyti konkurenciją.

Poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai

(107) Remiantis ES teismų praktika, bet kokia rinkoje veiklą vykdančiai įmonei suteikta pagalba gali daryti įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai ([41]).

([38]) 2016 m. vasario 6 d. Bendrojo Teismo sprendimas byloje T-385/12, *Orange/Komisija*, ECLI:EU:T:2015:117.

([39]) 1980 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje 730/79, *Philip Morris Holland BV/Europos Bendrijų Komisija*, ECLI:EU:C:1980:209, 11 punktas ir 2000 m. birželio 15 d. Bendrojo Teismo sprendimo sujungtose bylose T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 ir T-23/98, *Alzetta Mauro ir kt./Europos Bendrijų Komisija*, ECLI:EU:T:2000:151, 80 punktas.

([40]) 2019 m. sausio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-387/17, *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, ECLI:EU:C:2019:51, 40 punktas.

([41]) 2001 m. balandžio 4 d. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-288/97, *Regione Friuli Venezia Giulia/Komisija*, ECLI:EU:T:1999:125, 41 punktas.

(108) Pagal suformuotą teismų praktiką Komisija neprivalo atlikti nagrinėjamų rinkų faktinės situacijos, pagalbą gaunančių įmonių rinkos dalies, konkuruojančių įmonių padėties arba prekybos tarp valstybių narių ekonominės analizės ([42]). Neteisėtai suteiktos pagalbos atveju Komisija neprivalo įrodyti realaus šios pagalbos poveikio konkurencijai ir prekybai.

(109) Nagrinėjama bendrovei JCD suteikta priemonė (reklaminių stendų neišmontavimas nemokant nei nuomos, nei kitų mokesčių po 10 priede nustatytų išmontavimo datų) sustiprino jos padėtį reklaminių stendų rinkoje Briuselio sostinės regione ir apsunkino kitose valstybėse narėse įsikūrusių įmonių galimybes patekti į šią rinką ([43]). Be to, šiuo klausimu Komisija pažymi, kad ir bendrovė JCD, ir bendrovė CCB vykdo veiklą ir kitose Europos Sąjungos valstybėse ([44]). Taip pat svarbu pažymėti, kad dažnai reklamuotojai yra keliose šalyse veiklą vykdančios tarptautinės įmonių grupės ir tam tikrais atvejais reklaminės kampanijos irgi būna tarptautinės.

(110) Taigi, priemonė gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

(111) Tačiau pažymėtina, jog Belgijos valdžios institucijos, pripažindamos bendrovei JCD suteikto pranašumo buvimą, mano, kad galima remtis 2006 m. *de minimis* reglamentu.

(112) Jų pozicija grindžiama to pranašumo sumos apskaičiavimu, kuriame atsižvelgiama į kompensavimo tarp po termino ir anksčiau laiko išmontuotų stendų logiką.

(113) Belgijos valdžios institucijos iš tiesų mano (žr. 51–52 konstatuojamąsias dalis), jog, apskritai paėmus, bendrovei JCD buvo suteiktas ekonominis pranašumas, tačiau tik dėl to, kad anksčiau laiko išmontuotų stendų skaičius neatitiko po 10 priede nustatytos išmontavimo datos neišmontuotų stendų skaičiaus. Jų teigimu, pagal šalių sutartą kompensacinį mechanizmą bendrovė JCD, viena vertus, sutikdama anksčiau laiko išmontuoti stendus atsisakė galimybės nemokėti nuomos ir kitų mokesčių, antra vertus, gavo galimybę nemokėti nuomos ir kitų mokesčių eksploatuodama stendus po nustatytos jų išmontavimo datos.

(114) Belgijos valdžios institucijų teigimu, apskaičiavus skirtumą tarp bendrovės JCD nepanaudotos galimybės nemokėti nuomos ir kitų mokesčių ir gautos naudos eksploatuojant stendus ilgiau, nei nustatyta 10 priede, nustatyta, kad tarp 1999 m. gruodžio ir 2011 m. bendrovė JCD gavo nedidelį, ne didesnį kaip [100 000–150 000] EUR finansinį pranašumą.

(115) Kadangi Belgijos valdžios institucijos mano, kad bendrovei JCD suteiktas ekonominis pranašumas negalėjo būti didesnis kaip [100 000–150 000] EUR, jos teigia, jog priemonei nesunkiai gali būti taikomos 2006 m. *de minimis* reglamento nuostatos.

(116) Tuo klausimu šiame etape svarbu pažymėti, kad tiriamam laikotarpiui gali būti taikomi du *de minimis* reglamentai:

a) 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 69/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai (toliau – 2001 m. *de minimis* reglamentas), galiojantis nuo 2001 m. vasario iki 2006 m. gruodžio 31 d., kuriame įtvirtinta, kad tam tikra nedidelės apimties pagalba (per 3 mokestinius metus neviršijanti 100 000 EUR sumos) laikoma nedarančia poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai ir neatitinkančia visų SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatytų kriterijų;

b) 2006 m. *de minimis* reglamentas, galiojantis nuo 2007 m. sausio 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d., kuriame įtvirtinta, kad tam tikra nedidelės apimties pagalba (per 3 mokestinius metus neviršijanti 200 000 EUR sumos) laikoma nedarančia poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai ir neatitinkančia visų SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatytų kriterijų.

([42]) 2011 m. rugsėjo 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-279/08 P, *Komisija/Nyderlandai*, ECLI:EU:C:2011:551, 131 punktas.

([43]) Taip pat žr. 2013 m. gegužės 8 d. Teisingumo Teismo sprendimą sujungtose byloes C-197/11 ir C- 203/11, *Eric Libert ir kt./Flandrijos Vyriausybė; All Projects & Developments NV ir kt./Vlaamse Regering*, ECLI:EU:C:2013:288.

([44]) Pavyzdžiui, Briuselio sostinės regiono 2008 m. kovo 15 d. skelbiamas konkursas dėl „Villo“ koncesijos buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

(117) Pirma, kaip paaiškinta 3.4.2.2 skirsnyje, Komisija mano, kad suteiktas pranašumas yra didesnis, nei nurodo Belgijos valdžios institucijos, nes apskaičiuojant gautą naudą būtina atsižvelgti į bendrovės JCD už neišmontuotus reklaminius stendus nesumokėtus nuomos ir kitus mokesčius. Pabrėžtina, kad Komisija neturi tikslios visos bendrovei JCD suteikto pranašumo sumos, nes Belgijos valdžios institucijos atsisakė pateikti šią informaciją, tačiau bet kuriuo atveju bendrovei JCD suteiktos pagalbos suma viršija 200 000 EUR. Taigi, *de minimis* reglamentai netaikomi ir Komisija negali sutikti su šiuo Belgijos valdžios institucijų argumentu.

(118) NET jei būtų taikomas kuris nors *de minimis* reglamentas (*quod non*), Komisija taip pat pabrėžia, kad bet kuriuo atveju netenkinamos 2001 m. *de minimis* reglamento 3 straipsnyje ir 2006 m. *de minimis* reglamento 3 straipsnyje įtvirtintos stebėsenos sąlygos. Iš tiesų pradžioje Belgijos valdžios institucijos priemonės nevertino kaip *de minimis* pagalbos, taigi neatliko jokių šiuose reglamentuose numatytų veiksmų.

(119) Priemonė taip pat netenkina 2006 m. *de minimis* reglamento 2 straipsnio 4 dalyje įtvirtintų skaidrumo sąlygų, pagal kurias *„šis reglamentas taikomas tik tai pagalbai, kurios bendrąjį subsidijos ekvivalentą įmanoma tiksliai* ex ante *apskaičiuoti neatliekant rizikos vertinimo (skaidri pagalba)“*. Šiuo atveju Belgijos valdžios institucijos nepateikė jokio dokumento, kuris patvirtintų, kad prieš suteikiant pagalbą būtų buvę atlikti skaičiavimai ar būtų buvusi prižiūrima pusiausvyra tarp anksčiau laiko ir vėliau nustatytos datos išmontuotų stendų, kuria remdamosi Belgijos valdžios institucijos apskaičiavo [100 000–150 000] EUR pagalbos sumą.

(120) Dėl šios priežasties aptariama pagalba nepatenka į *de minimis* reglamento taikymo sritį.

(121) Galiausiai Komisija teigia, kad priemonė gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

3.4.2.5. Išvada

(122) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta anksčiau, Komisija prieina prie išvados, kad neišmontavus 1984 m. sutarties stendų po nustatytos išmontavimo datos bendrovei JCD buvo suteikta dviejų dalių (nuomos mokesčio ir kitų mokesčių) valstybės pagalba.

3.4.3. *Pagalbos teisėtumas*

(123) Komisija teigia, kad nebuvo informuota apie šioje skundo dalyje nurodytą pagalbą, kuri yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kaip tai padaryti įpareigojama pagal SESV 108 straipsnio 3 dalies nuostatas.

(124) Kadangi Belgijos valdžios institucijos nepateikė jokių pasiteisinimų, kad galėtų būti atleistos nuo prievolės informuoti, priemonė yra neteisėta.

3.4.4. *Suderinamumas su vidaus rinka*

(125) Kadangi priemonė, kuria bendrovei JCD buvo leidžiama kai kuriuos pagal 1984 m. sutartį Briuselio miesto teritorijoje įrengtus reklaminius stendus eksploatuoti po nustatytos jų išmontavimo datos (nurodytos 1999 m. sutarties 10 priede), yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, reikia nustatyti, ar ši priemonė gali būti laikoma suderinama su vidaus rinka.

(126) Valstybės pagalbos priemonės gali būti laikomos suderinamomis su vidaus rinka remiantis SESV 106 straipsnio 2 dalyje ir 107 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytomis išimtimis. Tačiau Belgijos valdžios institucijos nepateikė jokių argumentų, galinčių įrodyti, kad tokias išimtis būtų galima taikyti šiam atvejui.

(127) Pirmiausia Komisija primena, kad pati valstybė narė turi įrodyti, jog pagalba yra suderinama su vidaus rinka. Vis dėlto Belgijos valdžios institucijos nepateikė jokių argumentų dėl aptariamų priemonių suderinamumo. SESV 107 straipsnio 2 dalyje ir SESV 107 straipsnio 3 dalies a–d punktuose numatytos išimtys šiuo atveju netaikomos, nes aptariama priemonė nėra pateisinama tose nuostatose nustatytais tikslais.

(128) Galiausiai 1984 m. ir 1999 m. sutartys yra tik komercinės, jomis bendrovei JCD nepavedama teikti viešųjų paslaugų. Todėl SESV 106 straipsnio 2 dalyje numatyta išimtis dėl kompensacijos už suteiktas viešąsias paslaugas, netaikoma.

(129) Komisija mano, kad, neišmontavus 1984 m. sutarties reklaminių stendų po 1999 m. sutarties 10 priede nustatytos išmontavimo datos ir nemokant nei nuomos, nei kitų mokesčių, bendrovei JCD buvo sumažinta mokesčių našta, kuri jai paprastai tektų vykdant savo veiklą, ir dėl tos priežasties ši priemonė turi būti laikoma veiklos pagalba, kuri nėra suderinama su vidaus rinka.

(130) Atsižvelgdama į išdėstytus argumentus, Komisija mano, kad, palikus po 1999 m. sutarties 10 priede nustatytos išmontavimo datos 1984 m. sutarties reklaminius stendus ir nemokant nei nuomos, nei kitų mokesčių, bendrovei JCD buvo suteikta neteisėta ir su vidaus rinka nesuderinama valstybės pagalba, kaip ji apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje. Ši pagalba turi būti susigrąžinta, jei nesibaigęs Reglamento (ES) 2015/1589 17 straipsnyje numatytas jos susigrąžinimo senaties terminas.

3.4.5. *Nesuderinamos pagalbos suma*

(131) Bendrasis nesuderinamos pagalbos apskaičiavimo principas yra nuomos ir kitų mokesčių sumų, kurias miestas būtų gavęs nepritaikius priemonės, įvertinimas.

(132) Komisija mano, kad nesuderinamos pagalbos suma turi būti apskaičiuojama už kiekvieną po 2001 m. rugsėjo 15 d. ([45]) neišmontuotą 1984 m. sutarties stendą, remiantis 1999 m. sutarties nuomos mokesčiu ir bendrai reklaminiams stendams taikomais mokesčiais ([46]), nuo pradinės išmontavimo datos ([47]) (jei ji vėlesnė už 2001 m. rugsėjo 15 d.) arba nuo 2001 m. rugsėjo 15 d. (jei pradinė išmontavimo data buvo ankstesnė nei 2001 m. rugsėjo 15 d.) ir faktinio išmontavimo datos.

(133) Kaip nurodyta 111–114 konstatuojamosiose dalyse, Belgijos valdžios institucijos priėjo prie išvados, kad bendrovei JCD galimai suteiktos pagalbos suma yra [100 000–150 000] EUR. Ji grindžiama kompensavimo tarp po termino ir anksčiau laiko išmontuotų 1984 m. sutarties stendų logika. Skaičiuodamos Belgijos valdžios institucijos rėmėsi bendrovės CCB iniciatyva 2007 m. gruodžio 3 d. ir 2009 m. gruodžio 21 d. parengtais teismo antstolių aktais. Belgijos valdžios institucijos mano, kad šie teismo antstolių aktai įrodė, jog 2007 m. reklaminių paviršių, atitinkančių anksčiau 10 priede nustatytų išmontavimo datų išmontuotus stendus, skaičius yra didesnis už reklaminių paviršių, atitinkančių po 10 priede nustatytų išmontavimo datų neišmontuotus stendus, skaičių. Tik iš 2009 m. gruodžio 21 d. bendrovės CCB iniciatyva parengto teismo antstolių akto matyti, kad svarstyklės nusviro bendrovės JCD naudai. Belgijos valdžios institucijos mano, kad dėl šios priežasties, net jei vykdant viešojo pirkimo sutartį bendrovei JCD ir buvo suteiktas koks nors pranašumas, apskaičiuojant tą pranašumą galima apsiriboti 2007–2011 finansiniais metais nerizikuojant suteikti bendrovei JCD naudos.

(134) Kaip paaiškinta 3.4.2.2 skirsnyje, Komisija mano, kad kompensaciniu mechanizmu paremti Belgijos valdžios institucijų argumentai yra nepagrįsti ir kad bendrovei „JC Decaux“ suteiktas pranašumas atitinka jos nepatirtas sąnaudas ir nesumokėtus mokesčius toliau eksploatuojant 1984 m. sutarties reklaminius stendus, užuot pakeitus juos 1999 m. sutartį atitinkančiais stendais.

(135) Komisijos argumentą šiuo klausimu patvirtino ir 2016 m. balandžio 29 d. Briuselio apeliacinio teismo sprendimas ([48]). Šiame sprendime Apeliacinis teismas nurodė, kad bendrovė JCD nesilaikė 1999 m. sutarties 10 priede nustatytų stendų išmontavimo datų ir nuo to laiko, neturėdama nei pagrindo, nei teisės, eksploatavo reklaminius stendus, kurie buvo Briuselio miesto viešoji nuosavybė.

(136) Visų pirma Apeliacinis teismas atmetė Briuselio valdžios institucijų pateiktą kompensacinio mechanizmo idėją, kad senieji įrenginiai buvo neišmontuoti po nustatytos jų išmontavimo datos mainais už anksčiau laiko išmontuotus įrenginius, nes toks mechanizmas 1984 m. sutartyje numatytas nebuvo. Apeliacinis teismas patvirtino, kad joks dokumentas neįrodo, jog sudarius 1999 m. sutartį bendrovė JCD būtų gavusi aiškų Briuselio miesto leidimą „apkeisti“ reklaminius stendus. Teismas atmetė apeliacinį skundą ir patvirtino 2010 m. gruodžio 13 d. Briuselio

([45]) Dėl 10 metų senaties laikotarpio už laiką iki 2001 m. rugsėjo 15 d. pagalbos išieškoti negalima.

([46]) Apskaičiuojant pagal nesuderinamą pagalbą nesumokėtą mokesčių sumą, turi būti remiamasi 2001 m. spalio 17 d. reglamento 3, 4 ir 5 straipsniais, 2006 m. gruodžio 18 d. reglamento 4–7 straipsniais ir 2007 m. gruodžio 17 d., 2008 m. gruodžio 15 d., 2009 m. lapkričio 9 d., 2010 m. gruodžio 20 d. ir 2011 m. gruodžio 5 d. mokesčio reglamentų 4, 5 ir 6 straipsniais.

([47]) Šios datos nurodytos 10 priede.

([48]) 2016 m. balandžio 29 d. Briuselio apeliacinio teismo (9-oji kolegija) sprendimas byloje 2011/AR/140.

pirmosios instancijos teismo sprendimą. Jis patvirtino, kad, eksploatuodama Briuselio miesto viešajai nuosavybei priklausančius reklaminius stendus neturėdama tam nei pagrindo, nei teisės, bendrovė JCD vykdė neteisėtus ir sąžiningos rinkos praktikos neatitinkančius veiksmus, nes su kitais savo reklaminiais stendais eksploatuodama ir tuos, kurie turėjo būti išmontuoti, įgijo neteisėtą konkurencinį pranašumą, dėl kurio galėjo paveržti iš savo konkurentės bendrovės CCB reklamuotojus.

(137) Dėl šios priežasties Komisija laikosi nuomonės, kad apskaičiuojant nesuderinamos pagalbos sumą turi būti remiamasi vien už laiku neišmontuotus stendus nesurinktais nuomos ir kitais mokesčiais, netaikant jokios kompensavimo logikos. Tad Belgijos valdžios institucijos turi kiekvienam aptariamam stendui apskaičiuoti kiekvieno tinkamo laikotarpio nuomos mokestį ir 2001 m. ir paskesniuose mokesčio reglamentuose to paties ploto reklaminiam stendui nustatytus mokesčius.

(138) Pažymėtina, kad 2001 m. spalio 17 d. Mokesčio reglamentu dėl laikinosios reklamos viešojoje erdvėje 2002–2006 metų laikotarpiui buvo įvestas laikinosios reklamos viešojoje erdvėje mokestis. Briuselio miestas taip pat priėmė 2006 m. gruodžio 18 d. mokesčio reglamentą, kuriame tas pats mokestis buvo numatytas 2007 finansiniams metams. Nuo 2008 mokestinių metų Briuselio miestas įvedė specialų reklaminių stendų mokestį ([49]).

(139) Komisija mano, kad reklaminių stendų mokesčio reglamentai turėjo būti automatiškai taikomi po išmontavimo datos neišmontuotiems 1984 m. reklaminiams stendams ir kad šiuose mokesčio reglamentuose numatytas po išmontavimo datos paliktų 1984 m. stendų neapmokestinimas yra nukrypimas nuo pamatinės sistemos.

(140) Pabrėžtina, kad pradžioje Briuselio miestas teigė, jog remiantis 2001 m. spalio 17 d. mokesčio reglamente numatytu Briuselio miesto reklamos neapmokestinimu ([50]) pagal 1999 m. sutartį įrengti ir jam priklausantys reklaminiai stendai nebuvo apmokestinami, o tai, atrodo, prieštarauja Komisijos 139 konstatuojamojoje dalyje išdėstytai

([49]) 2007 m. gruodžio 17 d., 2008 m. gruodžio 15 d., 2009 m. lapkričio 9 d., 2010 m. gruodžio 20 d. ir 2011 m. gruodžio 5 d. mokesčio reglamentai. Šių mokesčio reglamentų 2 straipsnyje nustatyta, kad „reklaminiai stendai, kuriems taikomas šis reglamentas, yra reklaminiai stendai, laikinosios reklamos stendai, reklaminės transporto priemonės ir reklaminiai įrenginiai“. Mokesčio skaičiavimas aptartas 4–6 straipsniuose. Konkrečiai, remiantis 4 straipsniu, reklaminių stendų mokestis yra toks:

a) „Reklaminių stendų mokesčio tarifas yra 150,00 EUR/m^2 už finansinius metus.

b) 1. Vien tik kultūros, socialinės, sporto ir panašios reklamos, įskaitant filmų, meno kūrinių reklamą ir apie muges, kongresus, parodas ar cirką pranešančią reklamą, reikmėms skirtų reklaminių stendų mokesčio tarifas yra 50,00 EUR/m^2 per finansinius metus.

2. Tačiau kai daugiau nei 1/7 matomo reklaminio ploto naudojama komerciniams pranešimams, pavadinimams ar logotipams, vien tik kultūros, socialinės, sporto ir panašios reklamos, įskaitant filmų, meno kūrinių reklamą ir apie muges, kongresus, parodas ar cirką pranešančią reklamą, reikmėms skirti reklaminiai stendai apmokestinami šio straipsnio a punkte nurodytu tarifu.

c) Mokestis mokamas už visus mokestinius metus nepriklausomai nuo atitinkamo reklaminio stendo įrengimo ar išmontavimo datos.“

Remiantis 5 straipsniu, laikinųjų reklaminių stendų mokestis yra toks: <...>

Remiantis 6 straipsniu, 4 ir 5 straipsnių bendrosios nuostatos yra tokios:

a) Mokestis mokamas už kiekvieną reklaminį stendą.

b) 1. Apskaičiuojant mokestį, kvadratinio metro dalis prilyginama visam kvadratiniam metrui. 2. Nukrypstant nuo1 dalies nuostatų, mažesnio kaip 4 m^2 ploto reklaminių stendų mokestis apskaičiuojamas už kiekvieną 0,25 m^2 dalį, padalijus nustatytą tarifą iš 4.

c) Kelis reklaminius paviršius turinčių reklaminių stendų mokesčio tarifas dauginamas iš reklaminių paviršių skaičiaus.

a) Reklaminių stendų, turinčių kelių reklamų keitimo viena po kitos tame pačiame reklaminiame paviršiuje mechanizmą, mokesčio tarifas dvigubinamas.

d) Kai reklaminio stendo paviršius skiriasi nuo matomo reklaminio paviršiaus, mokestis apskaičiuojamas remiantis matomu paviršiumi.

([50]) 5 straipsnyje nustatyta, kad šiuo reglamentu įvestas mokestis, be kita ko, netaikomas *„miesto ir miesto įkurtų, jam pavaldžių ar jo finansuojamų įstaigų“* reklamai. Kaip buvo nurodyta 2017 m. vasario 20 d. Belgijos valdžios institucijų pateiktose pastabose dėl 2017 m. vasario 14 d. Komisijos tarnybų užduotų papildomų klausimų, pats Briuselio miestas niekuomet neeksploatavo reklaminių stendų. Tie stendai visuomet buvo eksploatuojami dalyvaujant trečiosioms šalims. Vieninteliai Briuselio miestui priklausantys reklaminiai stendai yra 1999 m. spalio 14 d. su bendrove JCD sudarytoje viešojo pirkimo sutartyje numatyti reklaminiai stendai; šiai sutarčiai baigus galioti, buvo sudaryta nauja sutartis. Dabartinė viešojo pirkimo konkurso laimėtoja bendrovė CCB už reklaminius stendus moka nuomos mokestį ir kitus jiems taikomus mokesčius.

nuomonei. Iš tiesų į 2007 m. gruodžio 17 d. mokesčio reglamento 9 straipsnį ir vėliau į 2008 m. gruodžio 15 d., 2009 m. lapkričio 9 d., 2010 m. gruodžio 20 d. ir 2011 m. gruodžio 5 d. mokesčio reglamentus ([51]) buvo įterpta būtent Briuselio miesto reklaminių stendų neapmokestinimo nuostata.

(141) Vis dėlto Belgijos valdžios institucijos taip pat nurodė, kad Briuselio miestas vėliau nusprendė, jog neapmokestinant reklaminių stendų vien dėl to, kad jie priklauso Briuselio miestui, nors jis pats jų neeksploatuoja, sudaromos nelygios sąlygos kitus reklaminius stendus eksploatuojančioms bendrovėms. Dėl šios priežasties miestas nusprendė rinkti mokesčius už 1999 m. sutarties stendus ir pirmieji mokesčiai, apskaičiuoti už 2009 mokestinius metus, buvo užregistruoti 2011 m. liepos 29 d. Belgijos valdžios institucijos paaiškino, kad pagal 1996 m. gruodžio 24 d. įstatymo, vėliau panaikinto 2014 m. balandžio 3 d. nutarimu, 6 straipsnį nebuvo galima apmokestinti atgaline data už ilgesnį nei trejų metų laikotarpį skaičiuojant nuo mokestinių metų sausio 1 d.

(142) Atsižvelgdama į šiuos Belgijos valdžios institucijų argumentus, Komisija mano, kad įprastomis aplinkybėmis reklaminių stendų mokestis 1999 m. sutarties stendams yra taikytinas ir kad tai neprieštarauja jos pozicijai dėl to, kad po nustatytos išmontavimo datos palikti 1984 m. sutarties stendai taip pat turėtų būti apmokestinti.

(143) Komisija šiuo klausimu pažymi, kad dviejuose 2016 m. lapkričio 4 d. prancūzų kalba bylas nagrinėjančio Briuselio pirmosios instancijos teismo sprendimuose, kuriuose teismas nustatė, kad bendrovė JCD neprivalėjo mokėti savivaldybės reklamos mokesčio už miesto teritorijoje vykdant 1999 m. spalio 14 d. su bendrove pasirašytą sutartį įrengtus ir Briuselio miestui priklausančius reklaminius stendus, neatsižvelgta į atitiktį taisyklėms dėl valstybės pagalbos.

(144) Apskaičiuoti bendrovės JCD nesumokėtus nuomos ir kitus mokesčius nėra labai sunku ir Belgijos valdžios institucijos puikiai tai padarė pateikdamos savo argumentus dėl *de minimis* pagalbos (žr. 52–53 konstatuojamąsias dalis). Tačiau, nepaisydamos pakartotinių Komisijos prašymų, Belgijos valdžios institucijos nepateikė Komisijai bendros pagalbos sumos. Savo ruožtu bendrovė CCB nurodė išieškotinos pagalbos sumą, kuri siekia maždaug 2 mln. EUR.

4. **„VILLO!“ DALIES ANALIZĖ**

4.1. **Pagrindas pradėti procedūrą**

(145) Savo sprendime pradėti procedūrą Komisija nurodė, kad, kalbant apie papildomas priemones (atleidimas nuo tam tikrų mokesčių ar pasikeitusių mokesčių netaikymas regionų ir savivaldybių lygmeniu; žr. 22 konstatuojamąją dalį), susijusias su viešosios paslaugos „Villo“ koncesija bendrovei JCD Briuselio sostinės regione, suvestiniai valstybės pagalbos kriterijai buvo tenkinami ir kad priemonės yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

(146) Visų pirma Belgijos valdžios institucijų argumentas, kad tokios priemonės galėtų nebūti taip kvalifikuojamos remiantis Sprendimu *Altmark*, nes bendrovė JCD buvo atrinkta skaidriame konkurse, šiuo atveju neatrodo taikytinas, nes šios papildomos priemonės paprasčiausiai nebuvo to konkurso dalis: iš tiesų jos pritaikytos po konkurso vykstant deryboms dėl „Villo“ koncesijos sutarties. Belgijos valdžios institucijų teigimu, šios papildomos priemonės sudaro ne daugiau nei maždaug [400 000–500 000] EUR per metus (žr. 22 konstatuojamąją dalį).

(147) Be to, Komisija labai abejoja, ar šios priemonės yra suderinamos su Komisijos sprendimu 2005/842/EB ([52]) (toliau – 2005 m. VESP sprendimas) ir 2012 m. VESP sprendimu, kuriais remiasi Belgijos valdžios institucijos. Visų pirma Komisija abejoja, ar Belgijos valdžios institucijų atliktų koncesijos patikrinimų (kuriuose nurodomos paslaugos teikimo išlaidos, bet ne išsami informacija apie pajamas) pakako, kad būtų išvengta kompensacijos permokos. Be to, Komisija abejoja dėl tikslių bendrovės JCD analitinėse ataskaitose nurodytų reklamos pajamų padalijimo taisyklių pagal sutartis, dėl kurių nacionaliniu lygmeniu derėtasi su bendrove JCD dėl „Villo“ koncesijos.

([51]) 2007 m. gruodžio 17 d. mokesčio reglamento 9 straipsnyje aiškiai nurodyta, kad mokestis netaikomas *„miesto ir miesto įkurtų, jam pavaldžių įstaigų reklaminiams stendams“*.

([52]) 2005 m. lapkričio 28 d. Komisijos sprendimas dėl EB sutarties 86 straipsnio 2 dalies taikymo valstybės pagalbai, kompensacijos už viešąją paslaugą forma skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas (2005/842/EB) (OL L 312, 2005 11 29, p. 67).

(148) Remdamasi visomis pirmiau išdėstytomis priežastimis, Komisija nusprendė pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą dėl aptariamos priemonės ir paprašė Belgijos valdžios institucijų ir visų suinteresuotųjų šalių pateikti jai visą naudingą informaciją ir savo pastabas apie šią priemonę.

4.2. **Suinteresuotųjų šalių pateiktos pastabos dėl sprendimo pradėti procedūrą**

(149) Komisija gavo toliau apibendrinamas kelių suinteresuotųjų šalių (bendrovių CCB, JCD ir trečiosios šalies, kuri pageidavo likti nežinoma) pastabas.

4.2.1. *CCB pateiktos pastabos*

(150) Bendrovės CCB pastabas Komisija gavo 2015 m. liepos 16 d. raštu.

(151) Bendrovė CCB mano, kad bendrovei JCD buvo suteikta valstybės pagalba, kai ji vykdė „Villo“ koncesiją, ir pateikia su valstybinių išteklių ir pranašumo kriterijais susijusius argumentus.

4.2.1.1. Valstybiniai ištekliai

(152) Suteikusios bendrovei JCD teisę naudoti viešąją nuosavybę reklamos reikmėms (žr. 19–22 konstatuojamąsias dalis) nereikalaudamos mokėti atlygio, Belgijos valdžios institucijos galimai atsisakė valstybės pajamų ir suteikė bendrovei JCD ekonominį pranašumą, kuris yra valstybės pagalba ([53]).

4.2.1.2. Pranašumas

(153) Bendrovė CCB teigia, kad bendrovei JCD suteikta kompensacija neatitinka jokių Sprendime *Altmark* nurodytų kriterijų.

Pirmasis *Altmark* kriterijus

(154) Bendrovė CCB mano, kad „Villo“ paslaugos teikimas nėra specialios viešosios paslaugos užduoties pavedimas, kuris apima paslaugų, kurių veikos vykdytojas neprisiimtų arba prisiimtų ne tokiu pat mastu ar ne tokiomis pat sąlygomis, jei paisytų savo komercinio intereso, teikimą ([54]). Ji remiasi kitų Europos miestų pavyzdžiu, kur automatinės dviračių nuomos paslaugos jau patenkinamai teikiamos komercinėmis sąlygomis ([55]).

Antrasis *Altmark* kriterijus

(155) Iš specifikacijų matyti, kad pagrindiniai aspektai, kaip antai koncesijos trukmė, paslaugos finansavimo tvarka ir koncesijos teikėjo dalyvavimo finansuojant paslaugą tvarka, apibrėžti labai miglotai ([56]) ir dėl to galima teigti, jog specifikacijoje nėra aiškiai ir skaidriai nustatyti pagrindiniai paslaugos finansavimo sistemos parametrai.

Trečiasis *Altmark* kriterijus

(156) Bendrovė CCB teigia, kad nei *ex ante*, nei *ex post* nebuvo jokios pagal „Villo“ koncesiją bendrovei suteikto pranašumo apimties kontrolės ir kad bendrovės JCD atleidimo nuo mokesčių finansinis poveikis yra nežinomas. Taigi, kompensacijos permokų nebuvimas negali būti užtikrintas.

([53]) Žr. Komisijos komunikato dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos paslaugos teikimą (OL C 8, 2012 1 11, p. 4–14) 33 punktą.
([54]) Ten pat, 47 punktas.
([55]) Kaip pavyzdžiai paminėti Barselona ir Antverpenas.
([56]) Pavyzdžiui, kalbant apie finansavimą, specifikacijose nurodyta, kad koncesijos teikėjas „yra atviras įvairiems finansavimo variantams“.

Ketvirtasis *Altmark* kriterijus

(157) Bendrovės CCB teigimu, „Villo“ koncesija bendrovei JCD buvo suteikta po derybų procedūros su išankstiniu viešu skelbimu ir gali būti vertinama kaip tenkinanti ketvirtąjį *Altmark* kriterijų tik išimtiniais atvejais. Bendrovė CCB mano, jog jei dėl papildomų su pagrindiniais koncesijos aspektais susijusių priemonių (tokių kaip atleidimas nuo savivaldybių mokesčių) buvo nuspręsta po konkurso, negalima daryti išvados, kad toks konkursas leidžia pasirinkti veiklos vykdytoją, teikiantį bendros ekonominės svarbos paslaugas mažiausiomis visuomenei išlaidomis.

4.2.1.3. Suderinamumas

(158) Bendrovė CCB nesutinka su sprendime pradėti procedūrą pateikta Komisijos išvada, pagal kurią priemonių suderinamumas turi būti analizuojamas remiantis 2012 m. VESP sprendimu.

2012 m. VESP sprendimo taikymas

(159) Bendrovė CCB teigia, kad pagal „Villo“ koncesiją bendrovei JCD suteiktos kompensacijos siekė kelias dešimtis milijonų eurų per metus, tad viršijo 2012 m. VESP sprendimo taikymo 15 mln. EUR per metus ribą ([57]). Visų pirma bendrovė CCB mano, kad, be už reklamą gautų pajamų, naudotojų mokėjimų ir atleidimo nuo mokesčių ir rinkliavų, taip pat reikia atsižvelgti į bendrovei JCD suteiktus pranašumus atleidžiant ją nuo mokesčio už viešosios nuosavybės naudojimą reklamos reikmėms.

2012 m. VESP sprendimo reikalavimų tenkinimas

(160) Be to, bendrovė CCB tvirtina, kad aptariamu atveju netenkinamos kelios 2012 m. VESP sprendime nustatytos sąlygos.

(161) Pavedimas. Bendrovė CCB nesutinka, kad buvo tenkinamos 2012 m. VESP sprendimo 4 straipsnio sąlygos. Viena vertus, 2010 m. lapkričio 25 d. nutarimas dėl „Villo„viešosios paslaugos teikimo tvarkos buvo priimtas prabėgus maždaug 2 metams po „Villo“ koncesijos sutarties pasirašymo ([58]). Antra vertus, „Villo“ koncesijos sutartis buvo pratęsta iki 17 metų ir 4 mėnesių, nors sutartyje buvo nustatyta 15 metų „Villo“ sutarties trukmė. Bendrovė CCB nesutinka, kad tokia trukmė yra pateisinama reikalingų investicijų dydžiu, kaip nurodyta sprendimo pradėti procedūrą 99 konstatuojamojoje dalyje. Bendrovė CCB pažymi, jog iš bendrovės JCD metinės finansinės ataskaitos matyti, kad „Villo“ dviračių sistemos įrengimo sąnaudos buvo amortizuojamos 20 % tarifu per metus, o tai reiškia, kad praėjus 5 metams po sistemos įrengimo dviračių sąnaudos buvo visiškai amortizuotos.

(162) Kompensacija. Kompensacijos mechanizmo aprašas ir jos apskaičiavimo, priežiūros ir peržiūros kriterijai aprašyti nepakankamai. Šiuo klausimu, kalbant apie reklamos pajamų padalijimą, bendrovė CCB mano, jog nepaprastai svarbu, kad Belgijos valdžios institucijos atsižvelgtų į „Villo“ reklaminių paviršių reitingo taškus (*Gross Rating Points* – GRP) ([59]), o ne į vidutines iš visų bendrovėje šiuose tinkluose eksploatuojamų reklaminių paviršių gautas pajamas. Kalbant apie išlaidas, į kurias reikia atsižvelgti apskaičiuojant kompensaciją, bendrovė CCB pažymi, kad, remiantis 2012 m. VESP sprendimo 5 straipsniu, tai yra tik *„dėl visuotinės ekonominės svarbos paslaugos teikimo patiriamos išlaidos“*, kurioms nepriskiriamos galimos su reklaminių stendų įrengimu ar eksploatavimu susijusios išlaidos.

(163) Tikrinimas, ar nesuteikta kompensacijos permoka. Kaip nurodyta pirmiau (žr. 156 konstatuojamąją dalį), bendrovė CCB laikosi nuomonės, kad visiškai nebuvo tikrinama, ar bendrovei JCD teikiant „Villo“ koncesijos paslaugą nesuteikta kompensacijos permoka. O pagal bendrovės CCB skaičiavimus bendrovei JCD vis dėlto buvo suteikta didelė kompensacijos permoka.

4.2.1.4. Kompensacijos sumos

(164) Bendrovė CCB nesutinka su sprendime pradėti procedūrą nurodytomis dėl atleidimo nuo savivaldybės mokesčių apskaičiuotomis sumomis. Bendrovės CCB teigimu, nesumokėtų mokesčių sumos gerokai padidėjo pradėjus teikti „Villo“ koncesijos paslaugas visu pajėgumu 2014 metais ir siekė bent 650 000 EUR per metus, taigi, gerokai viršijo didžiausią nustatytą [250 000–350 000] EUR sumą per metus (žr. 22 konstatuojamąją dalį).

([57]) Taip pat žr. 2012 m. VESP sprendimo 2 straipsnio a punktą.

([58]) 2010 m. lapkričio 25 d. Nutarimo dėl automatinės dviračių nuomos viešosios paslaugos teikimo tvarkos, paskelbto 2010 m. gruodžio 7 d. Belgijos oficialiajame leidinyje (*Moniteur Belge*), 2 straipsnis.

([59]) GRP yra reklaminio paviršiaus komercinės vertės nustatymo, atsižvelgiant į galimybes pasiekti kuo daugiau vartotojų ir to reklaminio paviršiaus ir tikslinio vartotojo vizualinių kontaktų dažnumą, indeksas.

(165) Be to, bendrovės CCB manymu, nemokamas reklaminių stendų eksploatavimas taip pat yra valstybės pagalba. Bendrovė CCB mano, kad reikia apskaičiuoti kiekvieno reklaminio paviršiaus vertę ir, remdamasi savo sutartimi su Antverpeno miestu, priėjo prie išvados, kad bendrovei JCD suteiktas atleidimas nuo bet kokių mokėjimų atitinka 8 mln. EUR dydžio pagalbą.

4.2.2. *Antrojo skundo pateikėjo pateiktos pastabos*

(166) 2015 m. liepos 17 d. Komisija gavo pastabas iš tapatybės neatskleidusios trečiosios šalies. Tapatybės neatskleidusi trečioji šalis taip pat pažymi, kad „Villo“ sutartimi bendrovei JCD teikiama valstybės pagalba.

(167) Konkrečiai tapatybės neatskleidusi trečioji šalis nesutinka, kad aptariamu atveju buvo tenkinami Sprendimo *Altmark* kriterijai, nes kompensavimo kriterijai nei buvo nustatyti iš anksto, nei objektyviai ir skaidriai. Be to, nebuvo jokios priežiūros sistemos, leidžiančios išvengti kompensacijos permokos, todėl ši priemonė negali būti laikoma suderinama pagal 2012 m. VESP sprendimą.

(168) Galiausiai tapatybės neatskleidusi trečioji šalis „griežtai“ nesutinka su Belgijos valdžios institucijų pozicija, pagal kurią reklamos pajamos „Villo“ reklaminiams paviršiams buvo padalijamos pagal padalijimo rodiklį, kuris yra ne mažiau svarbus nei GRP (žr. 196 konstatuojamąją dalį).

4.2.3. *JCD pateiktos pastabos*

(169) 2015 m. liepos 17 d. raštu bendrovė JCD pateikė Komisijai savo pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą.

4.2.3.1. Valstybės pagalbos buvimas

(170) Bendrovė JCD tvirtina, kad „Villo“ sutartis yra finansuojama tik privačiomis lėšomis ir nesuteikia jai jokio ekonominio pranašumo. Dėl šios priežasties „Villo“ sutartis nėra valstybės pagalba. Vieninteliai šiuo atveju naudojami valstybiniai ištekliai galėtų būti gauti dėl atleidimo nuo regiono rinkliavų ir su savivaldybėmis sudarytose sutartyse nustatytų išlaidų padidėjimo nuostatų. Bendrovės JCD manymu, šios priemonės turėtų būti vertinamos kaip kompensacijos už viešąją paslaugą, kurioms taikomas Sprendimas *Altmark*. Bendrovė JCD visų pirma remiasi toliau išdėstytais argumentais.

Pirmasis *Altmark* kriterijus

(171) Remiantis nutarimu dėl „Villo“ sutartyje nustatytos paslaugos teikimo tvarkos, paslauga apima *„automatinės dviračių nuomos sistemos keleiviams vežti visoje Briuselio sostinės regione sistemos įrengimą“*. Bendrovė JCD mano, kad šios paslaugos įsipareigojimai iš esmės apima visiems gyventojams nenutrūkstamai už patrauklią kainą prieinamo dviračių nuomos tinklo įrengimą, taip pat su to tinklo priežiūra susijusius įsipareigojimus, pavyzdžiui, budėjimą ir sugedusių dviračių pakeitimą. Todėl, bendrovės JCD manymu, *„šiuo atveju, nėra jokių kliūčių“*, kad būtų tenkinamas viešosios paslaugos įsipareigojimų vykdymo kriterijus.

Antrasis *Altmark* kriterijus

(172) Bendrovė JCD pabrėžia, jog prievolė iš anksto nustatyti kompensavimo kriterijus nereiškia, kad kompensacija turi būti apskaičiuojama taikant konkrečią formulę. Šiuo atveju pagrindiniai finansavimo sistemos parametrai objektyviai ir skaidriai buvo nustatyti specifikacijose, kuriose, be kita ko, nurodyta, kad:

i) koncesininkas prisiima paslaugos teikimo riziką;

ii) koncesijos teikėjas pirmumą teikia pasiūlymui, kuriame nenumatytas regiono finansinis įnašas ir

iii) regionas jokiu būdu neteikia fiksuoto dydžio pasikartojančio finansavimo.

(173) Bendrovė JCD taip pat mano, kad atleidimo nuo regiono rinkliavų mechanizmas leidžia iš anksto nesunkiai ir tiksliai apskaičiuoti jo sumą padauginus fiksuotą rinkliavos sumą iš įrengtų stendų skaičiaus.

(174) Kalbant apie išlaidų padidėjimo nuostatas, jų finansinis poveikis buvo žinomas iš anksto, nes jomis siekiama kompensuoti padidėjusius savivaldybių mokesčius nepriklausomai nuo to, kad buvo natūraliai neįmanoma numatyti tų mokesčių pokyčių.

Trečiasis *Altmark* kriterijus

(175) Bendrovės JCD manymu, kompensacijos permoka negalėjo būti suteikta, nes:

i) nuo regiono nuosavybės naudojimo reklamos reikmėms rinkliavos mokėjimo ji buvo atleista mainais į sutikimą negauti didesnių pajamų sumažinus reklaminių stendų, kuriuos buvo galima įrengti pagal „Villo“ sutartį, skaičių;

ii) su savivaldybėmis sutartomis išlaidų padidėjimo nuostatomis buvo siekiama tik išlaikyti pradžioje „Villo“ sutartyje nustatytą sutarties pusiausvyrą, o jų finansinis poveikis labai ribotas: mažiau nei [0–50 000] EUR 2013 finansiniams metams ir mažiau nei [0–50 000] EUR 2014 finansiniams metams;

iii) nuostata dėl regiono mokesčių pokyčių netaikymo yra įprasta nuostata, kuria nebuvo pasinaudota;

iv) Belgijos valdžios institucijos griežtai prižiūri „Villo“ sutarties vykdymą: „Villo“ sutartyje nustatytas tikslus pagal koncesijos sutartį įrengtų reklaminių stendų skaičius; sutartyje nustatyti griežti su sistemos veiksmingumu susiję įsipareigojimai; bendrovė JCD privalo teikti regiono valdžios institucijoms informaciją apie sutarties vykdymą; sutartyje nustatyta, kad bendrovė JCD privalo pateikti valdymo komitetui metinę ataskaitą su sistemos naudojimo duomenimis; kas trejus metus valdymo komitetas parengia ataskaitą apie techninę ir technologinę dviračių parko būklę; nutarime dėl „Villo“ sutartyje numatytos paslaugos teikimo tvarkos nustatyta, kad regiono Vyriausybė ir Parlamentas atlieka metinį koncesijos sutarties vykdymo patikrinimą. Be to, remiantis „Villo“ sutarties 21 straipsniu, jei bendrovė JCD nesilaikytų galiojančių įstatymų ir su reklama susijusių etikos taisyklių, ji būtų baudžiama 4000 EUR per dieną bauda;

v) „Villo“ sutartis yra nuostolinga.

Ketvirtasis *Altmark* kriterijus

(176) Bendrovė JCD teigia, kad viešojo konkurso, kuriam pasibaigus buvo sudaryta „Villo“ koncesijos sutartis, procedūra buvo atvira, skaidri ir nediskriminuojanti ir nekyla abejonių, jog regionas pasirinko kandidatą, galintį teikti viešąją paslaugą mažiausiomis visuomenei išlaidomis, atsižvelgiant į tai, kad net įvertinus papildomas po sutarties sudarymo suteiktas priemones bendrovės JCD pasiūlymas buvo pats naudingiausias.

4.2.3.2. Suderinamumas

(177) Darant prielaidą, jog Komisija prieis prie išvados, kad atleidimas nuo regiono rinkliavų ir išlaidų padidėjimo nuostatos yra valstybės pagalba, bendrovė JCD tvirtina, kad šios priemonės pagal 2012 m. VESP sprendimą yra suderinamos su vidaus rinka.

2012 m. VESP sprendimo taikymas

(178) 2012 m. VESP sprendimo 2 straipsnio 1 dalies a punkte jo taikymo sritis apribojama valstybės pagalba, kurios suma per metus neviršija 15 mln. EUR. Bendrovė JCD pažymi, kad kompensacija už viešąją paslaugą apibrėžiama kaip bet koks iš valstybės lėšų suteiktas pranašumas ir kad taikant šią nuostatą į už reklamą gautas pajamas ir naudotojų mokėjimus neturi būti atsižvelgiama. Dėl šios priežasties bendrovė JCD mano, kad šiuo atveju per metus suteiktos pagalbos suma yra gerokai mažesnė už nurodytą ribą ir patenka į sprendimo taikymo sritį.

2012 m. VESP sprendimo reikalavimų tenkinimas

(179) Bendrovė JCD mano, kad „Villo“ sutartis atitinka 2012 m. VESP sprendimo nuostatas, ir pateikia šiuos argumentus.

(180) Pavedimas. Bendrovė JCD remiasi sprendimo pradėti procedūrą 73 konstatuojamąja dalimi, kurioje nurodyta, kad koncesininkui tenkantys su viešąja paslauga susiję įsipareigojimai yra išdėstyti „Villo“ sutartyje ir 2010 m. lapkričio 25 d. regiono Parlamento priimtame nutarime.

(181) Kalbant apie pavedimo trukmę, bendrovė JCD mano, kad 15 metų trukmė yra pateisinama reikalingų investicijų dydžiu. Nuomos punktų įrengimas ir dviračių parūpinimas reikalauja didelių investicijų, o „Vilo“ sutartimi buvo apribotas leidžiamų įrengti reklaminių stendų skaičius ir naudotojų įkainių indeksavimas. Be to, bendrovė JCD pažymi, kad „Villo“ sutarties sudarymo metu taikytiname 2005 m. VESP sprendime nėra jokios nuostatos dėl šios koncesijos trukmės.

(182) Bendrovės JCD manymu, aptariamu atveju pavedime nebuvo būtina numatyti galimos kompensacijos permokos grąžinimo tvarkos, nes sudarius „Villo“ sutartį kompensacijos permokos pavojaus buvo išvengta dar ir dėl to, kad konkurso laimėtojas buvo pasirinktas atvirame, skaidriame ir nediskriminuojančiame konkurse.

(183) Kompensacija. Bendrovė JCD pažymi, kad iki šiol koncesijos vykdymas buvo nuostolingas ir kompensacijos permokos būti negalėjo. Todėl nėra poreikio apskaičiuoti bendrovės JCD veiklos maržą, siekiant patikrinti, ar ji galėtų būti laikoma pagrįsta, ir dėl to nėra būtina įsitikinti, kad orientacinė vertė, naudojama tikrinant, ar nėra kompensacijos permokos, nėra per didelė.

(184) Kalbant apie su „Villo“ sutartimi susijusių už reklamą gautų pajamų padalijimą, bendrovė JCD pabrėžia, kad ji įrengtus reklaminius stendus vertina atsižvelgdama į gyventojų aprėptį, auditorijos dydį ir reklaminių paviršių skaičių, nevertindama to, kad tie paviršiai yra susiję su sutartimi, ir atsižvelgdama į konkurencines sąlygas ir jų buvimą strategiškai svarbiame mieste. Bendrovė JCD mano, kad realią vertę vertinti remiantis tik GPR, kaip teigia bendrovė CCB (žr. 162 konstatuojamąją dalį), nėra tinkama, nes atskirai parduodamas reklaminis paviršius (net ir turintis labai didelį GPR) neįdomus reklamuotojams, siekiantiems reklamos nacionaliniu mastu.

(185) Kompensacijos permokos priežiūra. Bendrovės JCD manymu, „Villo“ sutartyje nustatytos veiklos tikrinimo priemonės (žr. 175 konstatuojamosios dalies iv punktą) gali užtikrinti, kad kompensacijos permoka nesusidarė.

4.2.3.3. Kompensacijos suma

(186) Kalbant apie atleidimą nuo naudojimosi regiono viešąja nuosavybe rinkliavos, bendrovė JCD paaiškina, kad prieš sudarant „Villo“ sutartį vykusiose derybose ji sutiko sumažinti reklaminių stendų, kuriuos buvo galima įrengti pagal viešosios paslaugos koncesijos sutartį, skaičių, palyginti su jos pasiūlyme nurodytu skaičiumi.

(187) Atskirų 2 m^2 ploto reklaminių stendų ir 8 m^2 ploto reklaminių stendų skaičius buvo sumažintas 25 vienetais. Mainais regionas atleido bendrovę JCD nuo naudojimosi regiono viešąja nuosavybe rinkliavos mokėjimo už vykdant „Villo“ sutartį įrengtus 8 m^2 ploto reklaminius stendus.

(188) Didžiausia tokio atleidimo suma siekia [50 000–150 000] EUR per metus (žr. 22 konstatuojamąją dalį).

(189) Kabant apie pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymą, bendrovė JCD paaiškina, kad praktiškai jo finansinis poveikis yra labai nedidelis. Jis priklauso ir nuo užregistruotų atitinkamų mokesčių, ir nuo bendrovės JCD išrašytų sąskaitų faktūrų. Praktiškai iki 2017 m., pritaikius išlaidų padidėjimo nuostatas, bendrovės JCD už rinkliavas išrašytų sąskaitų faktūrų suma nesiekė [0–50 000] EUR.

4.3. **Belgijos pateiktos pastabos**

4.3.1. *Belgijos pateiktos pastabos dėl sprendimo pradėti procedūrą*

(190) 2015 m. gegužės 21 d. raštu Belgijos valdžios institucijos pateikė savo pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą.

4.3.1.1. Valstybės pagalbos buvimas

(191) Belgijos valdžios institucijos patvirtino besilaikančios savo pradinės pozicijos dėl to, kad su bendrove JCD sudarytoje „Villo“ sutartyje numatytos priemonės tenkina visus Sprendimo *Altmark* kriterijus ir kad dėl to jos nėra valstybės pagalba.

(192) Jos pateikė šiuos argumentus:

Pirmasis *Altmark* kriterijus

(193) Siekdamos populiarinti ekologiškas transporto priemones, padedančias spręsti Briuselyje kylančias judumo problemas, Belgijos valdžios institucijos mano, kad įrengus visuomenei automatinę dviračių nuomos sistemą neginčijamai tenkinami visuotinės svarbos poreikiai.

Antrasis *Altmark* kriterijus

(194) Belgijos valdžios institucijos mano, kad specifikacijose, kuriomis remdamosi bendrovės JCD ir CCB parengė išsamius savo pasiūlymus, buvo nurodyti pagrindiniai finansavimo sistemos parametrai:

i) visos sistemos pajamos gaunamos tik iš privačių lėšų;

ii) neteikiama jokia tiesioginė koncesijos nuostolių subsidija ar tiesioginė kompensacija;

iii) visą paslaugos teikimo riziką prisiima koncesininkas.

Trečiasis *Altmark* kriterijus

(195) Pirma, Belgijos valdžios institucijos mano, kad koncesijos sutartis buvo sudaryta įvykus atviram, skaidriam ir nediskriminuojančiam konkursui, o tai leidžia manyti, kad kompensacijos permokos nėra. Kadangi regionas aiškiai nurodė, kad tiesioginės subsidijos už koncesiją mokamos nebus, toks atviras, skaidrus ir nediskriminuojantis pobūdis neabejotinai leido išvengti kompensacijos permokos pavojaus.

(196) Antra, koncesijos sutartyje numatytos finansinės priemonės bendrovei JCD nebūtų suteikusios jokios kompensacijos permokos. Belgijos valdžios institucijos mano, kad:

i) atleidus bendrovę JCD nuo naudojimosi regiono viešąja nuosavybe rinkliavos, kuri per metus būtų sudariusi ne daugiau kaip [50 000–150 000] EUR, buvo padengiama tik maža bendrųjų koncesijos vykdymo išlaidų dalis ir 2012 m. tai sudarė [0–5] proc. išlaidų;

ii) galimas būsimų pasikeitusių mokesčių netaikymas regiono lygiu (žr. 22 konstatuojamąją dalį) yra įprasta ilgos trukmės koncesijos sutarčių nuostata, kuri grindžiama būtent savarankiška regiono kompetencija mokesčių srityje ir tuo, kad nebuvo numatyta jokia vykdant koncesiją patirtų nuostolių kompensacija. Šiuo atveju regiono mokesčiai ir rinkliavos nebuvo padidinti ir ši netaikymo nuostata pritaikyta nebuvo;

iii) su savivaldybėmis sudarytose dvišalėse sutartyse nustatytos išlaidų padidėjimo nuostatos (žr. 22 konstatuojamąją dalį) apsiriboja numatoma nepriklausoma tikslinamąja suma, kuria būtų užtikrinta sutarties pusiausvyra ir kuri niekaip nepaveiktų savivaldybės mokesčio dydžio, kurį savivaldybės gali keisti savo nuožiūra. Kaip nurodyta sprendimo pradėti procedūrą 82 konstatuojamojoje dalyje, didžiausia šio pasikeitusių mokesčių netaikymo suma siektų nuo [50 000–100 000] iki [250 000–350 000] EUR, atsižvelgiant į aptariamą lyginamąjį tarifą;

iv) kalbant apie už reklamą gautų pajamų padalijimą, bendrovė JCD kiekvienai sutarčiai taiko vertės nustatymo koeficientą, kuris atitinka pridėtinę vertę vidutinių vieno paviršiaus pajamų atžvilgiu, ir šis metodas atitinka veiklos srities standartus;

v) koncesijos sutarties vykdymas yra sistemingai prižiūrimas. Viena vertus, prižiūrėti, kad sutartis būtų vykdoma tinkamai, privalo valdymo komitetas ([60]) ir pagalbinis komitetas, kuriems bendrovė JCD kasmet teikia ataskaitas apie sistemos veiksmingumą. Antra vertus, 2010 m. lapkričio 25 d. nutarime nustatyta, kad metinį koncesijos sutarties vykdymo patikrinimą atlieka Briuselio sostinės regiono Vyriausybė ir Briuselio sostinės regiono parlamentas.

([60]) Valdymo komitetas buvo įsteigtas pagal „Villo“ sutarties 6 straipsnį. Jį sudaro mažiausiai du judumo ministro paskirti nariai iš „Bruxelles Mobilité“ organizacijos ir mažiausiai du bendrovės JCD paskirti nariai.

Ketvirtasis *Altmark* kriterijus

(197) Belgijos valdžios institucijos mano, kad „Villo“ koncesijos sutartis su bendrove JCD buvo pasirašyta įvykdžius atvirą, skaidrią ir nediskriminuojančią procedūrą. Kalbant apie po konkurso sutartas finansines priemones (žr. 22 konstatuojamąją dalį), vienintelis jų tikslas buvo kompensuoti sumažėjusias numatomas už reklamą gaunamas pajamas ir išsaugoti sutarties pusiausvyrą ateityje.

4.3.1.2. Suderinamumas

(198) Darant prielaidą, jog „Villo“ sutartyje nustatytos priemonės yra valstybės pagalba, Belgijos valdžios institucijos mano, kad jos gali būti suderinamos su vidaus rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, atsižvelgiant į tai, kad:

i) dviračių nuomos savitarnos paslaugos teikimas populiarinant ekologišką transporto priemonę kaip alternatyvą automobiliui yra aiškiai apibrėžtas Bendrijos interesų tikslas;

ii) koncesijos finansavimas beveik vien iš privačių lėšų yra tinkamas, proporcingas ir turi skatinamąjį poveikį;

iii) konkurencijos iškreipimas ir poveikis tarpusavio prekybai yra labai mažas, nes koncesijos sutartis pasirašyta įvykdžius veiksmingą ir skaidrų konkursą, turintį tik vietinę reikšmę.

4.3.2. *Belgijos pateiktos pastabos dėl suinteresuotųjų šalių pastabų*

(199) 2015 m. spalio 2 d. raštu Belgijos valdžios institucijos pateikė savo pastabas dėl suinteresuotųjų šalių pastabų.

(200) Belgijos valdžios institucijos nesutinka su skundo pateikėjų argumentais. Jos teigia, kad „Villo“ sutartyje nustatytos priemonės atitinka visus sprendimo *Altmark* kriterijus ir todėl nėra valstybės pagalba. Be to, Belgijos valdžios institucijos tvirtina, kad šios priemonės yra suderinamos su vidaus rinka, remiantis:

i) Sutarties 107 straipsnio 3 dalies c punktu;

ii) 2012 m. VESP sprendimu.

4.3.2.1. Valstybės pagalbos buvimas

(201) Nors bendrovė CCB teigia, kad Briuselio sostinės regionas suteikė bendrovei JCD teisę naudoti viešąją nuosavybę reklamos reikmėms nereikalaudama už tai užmokesčio, Belgijos valdžios institucijos šią prielaidą atmeta ir pažymi, jog atlygis už reklaminių stendų eksploatavimą yra viešosios dviračių nuomos paslaugos teikimas, kaip numatyta konkurse.

(202) Be to, Belgijos valdžios institucijos patvirtina savo 2015 m. gegužės 21 d. rašte išdėstytą poziciją, kad šiuo atveju tenkinami Sprendimo *Altmark* kriterijai (žr. 191–197 konstatuojamąsias dalis). Jos pateikia naujų argumentų dėl dviejų pirmųjų Sprendimo *Altmark* kriterijų (žr. 203–204 konstatuojamąsias dalis).

Pirmasis *Altmark* kriterijus

(203) Anot Belgijos valdžios institucijų, bendrovės CCB argumentas, kad į „Villo“ sistemą panašios dviračių nuomos paslaugos jau teikiamos kituose Europos miestuose ir nėra aiškiai priskiriamos visuotinės ekonominės svarbos paslaugai, šiuo atveju yra netinkamas. Jos pažymi, kad visuotinės ekonominės svarbos paslaugos sąvoka yra santykinė ir priklauso nuo aplinkybių. Aptariamu atveju Briuselio sostinės regionas kenčia nuo labai intensyvaus automobilių eismo, todėl turi imtis drąsių ir veiksmingų priemonių. Kalbant apie pateiktą Antverpeno miesto pavyzdį, Belgijos valdžios institucijos nustatė, kad minimas paslaugos teikėjas (bendrovė CCB) gauna tiesioginę subsidiją.

Antrasis *Altmark* kriterijus

(204) Belgijos valdžios institucijų manymu, jei viešosios paslaugos finansavimo modelį reikėtų griežtai nustatyti skelbiant apie pirkimą, konkursas nebeturėtų jokios prasmės, nes kandidatai neturėtų jokios veiksmų laisvės. Belgijos valdžios institucijos patvirtina besilaikančios savo pozicijos, kad specifikacijose finansavimo sistemos parametrai buvo nustatyti objektyviai ir skaidriai (žr. 194 konstatuojamąją dalį).

4.3.2.2. Suderinamumas

2012 m. VESP sprendimo taikymas

(205) Nors Belgijos valdžios institucijos nesiruošia vertinti kokios nors pagalbos dydžio, jos mano, kad bendra tariamos pagalbos suma bet kuriuo atveju yra gerokai mažesnė nei 15 mln. EUR, atsižvelgiant į tai, kad visiškai privačios lėšos (kaip antai už reklamą gaunamos pajamos) apskaičiuojant pagalbą neįtraukiamos. Dėl šios priežasties Belgijos valdžios institucijos mano, kad metinė tariamos pagalbos suma patenka į 2012 m. VESP sprendimo taikymo sritį.

2012 m. VESP sprendimo sąlygų tenkinimas

(206) Kalbant apie koncesijos sutarties trukmės pratęsimą (žr. 161 konstatuojamąją dalį), Belgijos valdžios institucijų teigimu, buvo būtina sulyginti pirmojo etapo trukmę su antrojo etapo trukme (žr. 20 konstatuojamąją dalį). Šis sulyginimas yra pagrįstas dėl kelių priežasčių: ilgesnė, nei numatyta, kai kurių procedūrų trukmė, noras suvienodinti abu etapus siekiant tinkamo valdymo, būtinybė atlyginti už reklaminių stendų skaičiaus sumažinimą ir siekis teikti viešąją paslaugą piliečiams pakankamai ilgai.

(207) Belgijos valdžios institucijų manymu, „Villo“ koncesija buvo suteikta bendrovei JCD aiškiu ir tiksliu pavedimu, kuriame nustatyti kompensavimo kriterijai ir kuris leidžia išvengti kompensacijos permokos (žr. 193–197 konstatuojamąsias dalis).

SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktas

(208) Belgijos valdžios institucijos patvirtina savo 2015 m. gegužės 21 d. rašte išdėstytą poziciją (žr. 198 konstatuojamąją dalį), kad „Villo“ sutartyje nustatytos priemonės gali būti vertinamos kaip suderinamos su vidaus rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, nes:

i) dviračių savitarnos paslaugos teikimas yra aiškiai apibrėžtas Bendrijos interesų tikslas;

ii) sutartis buvo sudaryta kaip tinkama ir proporcinga, turinti skatinamąjį poveikį priemonė;

iii) konkurencijos iškreipimas ir poveikis tarpusavio prekybai yra labai mažas.

4.4. **Suinteresuotųjų šalių pateiktos papildomos pastabos**

4.4.1. *CCB pateiktos papildomos pastabos*

(209) Bendrovė CCB teigia, kad bendrovės JCD vykdant „Villo“ sutartį patirtos išlaidos yra gerokai mažesnės nei deklaruotos ir todėl mažesnės, nei nurodo Belgijos valdžios institucijos, įrodinėdamos, jog kompensacijos permokų nebuvo:

i) paslaugai naudojamų dviračių skaičius bendrovei JCD buvo sumažintas nuo 5 000 iki 4 500 dviračių;

ii) bendrovė JCD galėjo sutaupyti nemažai lėšų dėl „Villo“ sutarties papildomo susitarimo, pagal kurį įrengtinų dviračių nuomos punktų skaičius buvo sumažintas nuo 400 iki 360;

iii) „Villo“ užregistruotų kelionių skaičius 2015 metais sumažėjo 150 000, palyginti su 2014 metais.

(210) Bendrovė CCB apskaičiavo bendrovės JCD vykdant „Villo“ sutartį gautas pajamas už reklamą, identifikuodama reklaminius stendus pagal jų įrengimo datą ir įrengimo vietą ir taip nustatydama bendrovės JCD eksploatuojamų reklaminių paviršių skaičių ir galiausiai pritaikydama oficialius bendrovės JCD įkainius jos Briuselyje turimam tinklui, taip pat įprastai lauko reklamos sektoriuje šio tipo reklaminiams stendams taikomas nuolaidas. Pagal jos skaičiavimus, bendrovė JCD nurodė gerokai mažesnes aptariamas už reklamą gautas pajamas.

(211) Bendrovė CCB priėjo prie išvados, kad tarp 2009 m. gegužės mėnesio ir 2017 m. vasario mėnesio bendrovei JCD buvo suteikta 27,3 mln. EUR kompensacijos permoka.

(212) Bendrovė CCB mano, kad nesant kompensacijos permokų nebuvimo priežiūros (žr. 163 konstatuojamąją dalį) turi būti įgyvendinta priežiūros sistema, leidžianti kas metus patikrinti, ar koncesininkui nebuvo suteikta kompensacijos permoka, ir, nustačius tokią permoką, ištaisyti situaciją. Šią priežiūra turėtų vykdyti nepriklausoma trečioji šalis.

(213) Bendrovė CCB taip pat mano, kad kompensacijos permokų nebuvimo priežiūra turėtų būti grindžiama bendros ekonominės svarbos paslaugos išlaidomis, o ne pagal bendras pajamas apskaičiuotu pelnu.

4.4.2. *JCD pateiktos papildomos pastabos*

(214) Kalbant apie GRP naudojimą apskaičiuojant pagal „Villo“ sutartį už reklamą gautas pajamas (žr. 162 ir 184 konstatuojamąsias dalis), bendrovė JCD paaiškino, kad tai yra vienas iš kriterijų, kuriuos ji naudoja reklamos tinklų vertei nustatyti. Vis dėlto bendrovė JCD mano, kad teorinio reklaminių stendų GRP nepakanka norint įvertinti sutarties reklaminius stendus. Bendrovė JCD nustato pagal kiekvieną sutartį įrengtų reklaminių stendų vertę atsižvelgdama į nacionaliniu lygiu apskaičiuojamas vidutines iš vieno reklaminio paviršiaus gaunamas pajamas, kurioms, priklausomai nuo įvairių veiksnių, būtent nuo reklaminių paviršių GPR, stendų buvimo vietos reklamuotojams strategiškai svarbiame mieste, nuo kintamo reklamos intensyvumo viename ar kitame mieste laipsnio, taip pat nuo konkurencinės aplinkos, taikomas korekcinis koeficientas.

(215) Pabrėždama ribotą GRP tinkamumą, bendrovė JCD pažymi, kad, palyginus jos didžiausio nacionalinio reklamos tinklo GRP ir reklaminio paviršiaus kainą su jos Briuselio tinklo GRP ir kaina, atitinkamai atsiranda [10–20] proc. ir [20–30] proc. perviršiai, panašūs į pagal „Villo“ sutartį eksploatuojamų reklaminių paviršių korekcinį [20–30] proc. koeficientą.

(216) Kalbant apie vykdant „Villo“ sutartį patirtas išlaidas, bendrovė JCD mano, kad bendrovės CCB apskaičiuotos sumos neatitinka tikrovės ir tai galima paaiškinti:

i) tuo, kad bendrovės CCB metode neatsižvelgiama į reikiamoms infrastruktūroms sukurti reikalingas investicijas koncesijos vykdymo pradžioje;

ii) tuo, kad bendrovė CCB rėmėsi 1 450 EUR dydžio metinėmis išlaidomis vienam dviračiui, kurias bendrovė JCD nurodė savo pasiūlyme ir kurios buvo grindžiamos prognozėmis.

(217) Bendrovė JCD nesutinka su bendrovės CCB nurodytomis dėl pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymo gautomis sumomis (žr. 164 konstatuojamąją dalį). Bendrovės JCD teigimu, skirtumas tarp bendrovės CCB apskaičiuotos ir realios sumos paaiškinamas:

i) klaidingų tarifų naudojimu: priešingai, nei suskaičiavo bendrovė CCB, tik kelios savivaldybės reklaminiams stendams taiko didesnį nei 75 EUR/m^2 besikeičiančios reklamos ploto per metus mokestį;

ii) nesusijusių savivaldybių mechanizmo taikymu: atrodo, kad bendrovė CCB taikė Eterbeko, Scharbeko ir Sint Josto savivaldybių išlaidų padidėjimo mechanizmus, bet dvišalėse sutartyse su šiomis savivaldybėmis minėtosios nuostatos nėra;

iii) automatiniu mechanizmo taikymu: praktiškai bendrovė JCD pagal išlaidų padidėjimo mechanizmą lėšas gauna tik išrašiusi savivaldybėms rinkliavos sąskaitas faktūras. Tarp reklaminių stendų įrengimo bei jų eksploatavimo ir lėšų gavimo pritaikius išlaidų padidėjimo nuostatas momento gali praeiti šiek tiek laiko.

(218) Kalbant apie už reklamą gautų pajamų sumą, bendrovė CCB nurodė mažesnę bendrovės JCD taikomą nuolaidą: nuolaida yra arčiau [60–70] proc., o ne 40 % Pritaikius tinkamą nuolaidos dydį, už reklamą gautos pajamos tampa gerokai – beveik perpus – mažesnės, nei apskaičiavo bendrovė CCB.

(219) Bendrovė JCD taip pat ginčija bendrovės CCB nurodytas nemokamai eksploatuojant reklaminius stendus gautas sumas (žr. 165 konstatuojamąją dalį). Bendrovės JCD teigimu, bendrovė CCB neatsižvelgia į tai, kad „Villo“ sutartyje numatytas reklaminių stendų eksploatavimas yra neatsiejamas nuo viešosios dviračių nuomos paslaugos. Už reklamą gautos pajamos iš tiesų yra skirtos viešajai paslaugai finansuoti.

(220) Bendrovė JCD tvirtina, kad reklaminių stendų eksploatavimas yra įtrauktas į „Villo“ sutarties finansavimą, nes ji eksploatuoja „Villo“ sutarties stendus kaip atlygį už dideles išlaidas, patiriamas teikiant viešąją dviračių nuomos paslaugą.

4.5. **Belgijos pateiktos papildomos pastabos**

(221) Kalbant apie „Villo“ sutarties trukmę (žr. 161 konstatuojamąją dalį), Belgijos valdžios institucijos taip pat pažymi, kad „Villo“ sutarties sudarymo metu taikytiname 2005 m. VESP sprendime nėra jokios nuostatos dėl viešosios paslaugos teikimo trukmės (žr. 181 konstatuojamąją dalį). Be to, Belgijos valdžios institucijų teigimu, „Villo“ sutarties pratęsimas papildomu susitarimu buvo grindžiamas trimis motyvais:

i) nuo šalių valios nepriklausiusiomis aplinkybėmis, dėl kurių buvo vėluojama vykdyti sutartį;

ii) siekiu sulyginti abu „Villo„sutarties etapus: pradžioje abiejų sutarties etapų trukmė buvo penkiolika metų, nors jie pradėti įgyvendinti skirtingu metu. Dėl šios aplinkybės 1 ir 2 etapai būtų buvę užbaigti skirtingu metu (kaip nurodyta papildomo susitarimo preambulėje);

iii) bendrovės JCD eksploatuojamų reklaminių įrenginių skaičiaus sumažinimu pagal papildomą „Villo“ sutarties susitarimą.

4.6. **Antrasis papildomas „Villo“ sutarties susitarimas**

(222) 2018 m. kovo 29 d. Briuselio sostinės regiono Vyriausybė ir bendrovė JCD pasirašė papildomą „Villo“ sutarties susitarimą. Šis papildomas susitarimas buvo pasirašytas siekiant užtikrinti tikslesnę, reguliarią kompensacijos permokų nebuvimo priežiūrą.

(223) Papildomame susitarime įtvirtinta, kad bendrovė JCD pateiks regionui savo atskiros analitinės apskaitos rezultatus. Tie rezultatai atspindės „Villo“ koncesijos pajamas, išskiriant naudotojų mokėjimus, už reklamą gautas pajamas, atleidimo nuo regiono rinkliavų ir pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymo sumas, taip pat koncesijos išlaidas, išskiriant veiklos sąnaudas, valdymo išlaidas ir su „Villo“ paslauga susijusių investicijų amortizaciją.

(224) Papildomame susitarime nustatyta, kad už bendrovės JCD metinės finansinės ataskaitos tikrinimą atsakingas auditorius kasmet tikrins, ar bendrovės JCD taikomas apskaitos atskyrimas atitinka 2012 m. VESP sprendimo nuostatas. Kasmet, auditoriui baigus auditą, atskirtos apskaitos rezultatai bus perduodami revizoriui.

(225) Revizorius kasmet tikrins, ar su „Villo“ koncesijos vykdymu susijusių metinių sukauptų veiklos rezultatų (EBIT), padalytų iš metinių sukauptų sąnaudų (nuo 2009 m.), rodiklis neviršija [10–20] proc. ribos ([61]). Jei ši riba viršijama, pagal viršijamą sumą prie regiono rinkliavos, nuo kurios mokėjimo bendrovė JCD yra atleista, sumos pridedama suma, susidariusi dėl su savivaldybių mokesčiais susijusių priemonių poveikio, ir visa ar dalis gautos sumos sumokama atgaline data už praėjusius metus.

(226) Papildomame susitarime taip pat nustatyta, kad auditorius patikrina, ar per 2009–2017 m. laikotarpį nebuvo kompensacijos permokų, ir parengia valdymo komitetui skirtą suvestinę ataskaitą. Ši ataskaita turi būti parengta per kuo trumpesnį laiką nuo papildomo susitarimo pasirašymo.

4.7. **Priemonių vertinimas iki antrojo papildomo susitarimo pasirašymo**

(227) Komisija atskirai vertina laikotarpį iki papildomo susitarimo pasirašymo (žr. 222 konstatuojamąją dalį) ir laikotarpį po papildomo susitarimo pasirašymo.

4.7.1. *Valstybės pagalbos buvimas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį*

(228) Valstybės pagalbos buvimo nustatymo kriterijai aprašyti 70 ir 71 konstatuojamosiose dalyse. 229–249 konstatuojamosiose dalyse patikrinama, ar tuos kriterijus tenkina kiekviena šių priemonių: atleidimas nuo naudojimosi regiono viešąja nuosavybe rinkliavos mokėjimo, pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymas, su regiono mokesčiais susijusių nenumatytų aplinkybių sąlyga (žr. 22 konstatuojamąją dalį).

([61]) Atitinka standartinį [10–20] proc. pelno rodiklį.

4.7.1.1. Priskyrimas ir valstybiniai ištekliai

(229) Valstybės pagalbos priskyrimo valstybei ir valstybinių išteklių buvimo nustatymo kriterijai aprašyti 72 ir 73 konstatuojamosiose dalyse.

Priskyrimas valstybei

(230) Neginčijama, kad Briuselio sostinės regionas skyrė „Villo“ koncesiją ir po jos skyrimo suteikė papildomų priemonių (žr. 19–22 konstatuojamąsias dalis). Šios ginčijamos priemonės priskirtinos valstybei.

Valstybiniai ištekliai

(231) Briuselio sostinės regiono ir jo teritorijai priklausančių savivaldybių dėl aptariamų priemonių negautos pajamos yra valstybės negautas pelnas, taigi, tiek valstybinių išteklių buvo perduota bendrovei JCD.

(232) Aptariami valstybiniai ištekliai yra: i) 8 m^2 ploto reklaminiams stendams netaikant naudojimosi Briuselio sostinės regiono viešąja nuosavybe rinkliavos, kurios didžiausia suma siekia [50 000–150 000] EUR per metus, negautas pelnas; ii) su galimai pasikeitusių regiono mokesčių netaikymu susijusios negautos pajamos, lygios dėl mokesčio padidinimo susidariusiai sumai; iii) su galimai pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymu susijusios negautos pajamos, lygios dėl mokesčio padidinimo susidariusiai sumai, siekiančiai ne daugiau kaip [250 000–350 000] EUR per metus (žr. 22 konstatuojamąją dalį).

(233) „Villo“ dviračių nuomos sistema, be naudotojų mokėjimų, taip pat finansuojama iš reklaminių stendų valdymo ir eksploatavimo veiklos. Už reklamą gautos pajamos, taip pat koncesijos naudotojų mokėjimai yra visiškai privačios lėšos ir negali būti laikomos valstybiniais ištekliais.

(234) Komisija mano, kad bendrovės JCD už reklamą gautos pajamos aiškiai nėra valstybiniai ištekliai, nes šios pajamos už reklamą gautos pagal privačias tarp bendrovės JCD ir jos klientų sudarytas sutartis, kuriose valstybė niekaip nedalyvauja.

(235) Be to, nebūtų galima laikyti, jog Briuselio sostinės regionas atsisako valstybinių išteklių, vien dėl to, kad pats nevykdo vienos ar kitos ekonominės veiklos. Toks požiūris į valstybinius išteklius būtų pernelyg platus ir valstybė negalėtų leisti savo teritorijoje vykdyti veiklos prieš tai nepatikrinusi, ar tos veiklos negalėtų vykdyti pati.

4.7.1.2. Ekonominio pranašumo suteikimas

(236) Atrankiojo ekonominio buvimo nustatymo kriterijai aprašyti 82 ir 83 konstatuojamosiose dalyse.

(237) Aptariamu atveju atleidimas nuo regiono rinkliavos mokėjimo ir pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymas leidžia bendrovei JCD nepatirti išlaidų, kurios paprastai tektų jos finansiniams ištekliams, ir gali suteikti jai pranašumą.

(238) Belgijos valdžios institucijų manymu, šios papildomos priemonės turėtų būti vertinamos kaip kompensacijos už viešąją paslaugą, kurioms taikomas Sprendimas *Altmark*.

(239) Sprendime *Altmark* Europos Sąjungos Teisingumo Teismas nurodė, kad naudojant valstybinius išteklius suteikta kompensacija už išlaidas, kurios patiriamos teikiant bendros ekonominės svarbos paslaugą, nėra pranašumas, jei tenkinamos keturios suvestinės sąlygos ([62]):

i) įmonė gavėja privalo faktiškai būti įpareigota vykdyti viešosios paslaugos įpareigojimus, o šie įpareigojimai turi būti aiškiai apibrėžti;

ii) kriterijai, kuriais remiantis apskaičiuojama kompensacija, turi būti objektyviai ir skaidriai nustatyti iš anksto;

([62]) Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-280/00, *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, ECLI:EU:C:2003:415, 87–95 punktai.

iii) kompensacija negali būti didesnė už sumą, reikalingą visiškai arba iš dalies padengti išlaidoms, patirtoms vykdant viešųjų paslaugų prievoles, atsižvelgiant į tam tikras įplaukas ir protingą pelną už minėtųjų prievolių įvykdymą;

iv) kai įmonė, vykdanti viešosios paslaugos prievoles, nėra pasirinkta vadovaujantis viešojo pirkimo procedūra, kuri leistų pasirinkti paraišką pateikusią organizaciją, galinčią teikti šias paslaugas mažiausiomis visuomenei išlaidomis, reikalingos kompensacijos dydis turi būti nustatytas remiantis išlaidų, kurias tipinė gerai valdoma įmonė būtų patyrusi vykdydama šias prievoles, analize.

(240) Kalbant apie antrąjį Sprendimo *Altmark* kriterijų, Komisija pažymi, kad papildomų priemonių, kurios buvo įtrauktos į sutartį tik po konkurso, konkrečiai – tokios priemonės kaip pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymas, finansinis poveikis Briuselio sostinės regionui priemonės suteikimo momentu nebuvo žinomas, nes priemonė visiškai priklausė nuo savivaldybių mokesčių pokyčių. Nesant didžiausio finansinio šios priemonės poveikio apribojimo, Komisija šios priemonės nelaiko visiškai skaidria.

(241) Kalbant apie trečiąjį Sprendimo *Altmark* kriterijų, iki analizuojamų papildomų priemonių suteikimo momento *ex ante* nebuvo patikrinta, ar bendrovei JCD vykdant koncesiją gauta kompensacija neviršys to, kas būtina, siekiant padengti visas ar dalį išlaidų, kurios patiriamos vykdant viešosios paslaugos įpareigojimus, atsižvelgiant į gautas atitinkamas įplaukas ir protingą pelną, susijusį su šių įpareigojimų vykdymu.

(242) Galiausiai kalbant apie ketvirtąjį Sprendimo *Altmark* kriterijų Komisija laikosi nuomonės, kad, įterpus kai kurias priemones po konkurso, tampa neaišku, ar to viešojo konkurso tikslas, kuris, vertinant pagal Sprendimą *Altmark*, yra pasirinkti veiklos vykdytoją, galintį paslaugą teikti mažiausiomis visuomenei išlaidomis, gali būti laikomas pasiektu. Iš tiesų nuo momento, kuomet kompensavimo priemonės nebuvo įtrauktos į aptariamą konkursą, sunku daryti išvadą, kad toks konkursas leistų pasirinkti veiklos vykdytoją, galintį paslaugą teikti mažiausiomis visuomenei išlaidomis, net jei pati konkurso procedūra ir buvo skaidri.

(243) Dėl 240–242 konstatuojamosiose dalyse išdėstytų priežasčių Komisija mano, kad šiuo atveju Sprendimo *Altmark* sąlygos nebuvo tenkinamos ir dėl to po konkurso sutartas valstybinių išteklių perdavimas suteikia bendrovei JCD ekonominį pranašumą.

(244) Kalbant apie šio pranašumo sumos apskaičiavimą, pradžioje Belgijos valdžios institucijos vertino, kad nepritaikius pasikeitusių savivaldybių mokesčių susidarytų maždaug [50 000–100 000] EUR suma per metus. Tačiau apskaičiuojant šią sumą buvo atsižvelgiama į tai, kad paprastai savivaldybės viešosioms paslaugoms taiko mažesnį mokesčio tarifą nei komercinės veiklos vykdytojams. Belgijos valdžios institucijos pranašumu laiko tik skirtumą tarp bendrai viešosioms paslaugoms taikomo palankesnio mokesčio tarifo ir bendrovei JCD vykdant „Villo“ sutartį realiai taikyto mokesčio tarifo. Savo ruožtu Komisija mano, kad bendrovei JCD realiai suteiktą pranašumą sudaro skirtumas tarp standartinio mokesčio tarifo ir bendrovei JCD taikyto tarifo. Remiantis pradiniais Belgijos valdžios institucijų skaičiavimais, šis pranašumas galėtų sudaryti daugiausia [250 000–350 000] EUR per metus ([63]).

(245) Iš viso bendrovei JCD galėjo būti suteiktas didžiausias [400 000–500 000] EUR pranašumas per metus ([50 000–150 000] EUR dėl atleidimo nuo naudojimosi Briuselio sostinės regiono viešąja nuosavybe mokesčio ir [250 000–350 000] EUR pritaikius su savivaldybių mokesčiais susijusių išlaidų padidėjimo nuostatas (žr. 22 konstatuojamąją dalį)).

4.7.1.3. Atrankumas

(246) Priemonės atrankumo vertinimo kriterijai aprašyti 97 konstatuojamojoje dalyje.

([63]) Žr. sprendimo pradėti procedūrą 82 konstatuojamąją dalį.

(247) Atsižvelgiant į tai, kad ginčijamos priemonės yra individualios pagalbos priemonės, nustačius, jog buvo suteiktas ekonominis pranašumas (žr. 236–245 konstatuojamąsias dalis), galima daryti prielaidą, kad jos buvo atrankios ([64]). Jei nenurodyta kitaip, ši prielaida šiuo atveju yra taikoma ir jos pakanka, kad priemonės būtų pripažintos atrankiomis.

4.7.1.4. Konkurencijos iškraipymas ir poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai

(248) Dėl 103–121 konstatuojamosiose dalyse išdėstytų priežasčių bendrovei JCD pagal „Villo“ koncesiją suteiktų papildomų priemonių poveikis galėtų iškraipyti konkurenciją ir daryti įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai.

4.7.1.5. Išvados dėl pagalbos buvimo

(249) Remdamasi anksčiau minėtomis konstatuojamosiomis dalimis, Komisija mano, kad, kalbant apie papildomas priemones, susijusias su viešosios paslaugos „Villo“ koncesija bendrovei JCD Briuselio sostinės regione, suvestiniai valstybės pagalbos kriterijai yra tenkinami ir kad priemonės yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

4.7.2. *Pagalbos teisėtumas*

(250) Komisija teigia, kad nebuvo informuota apie šioje skundo dalyje nurodytas papildomas priemones, kurios yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kaip tai padaryti įpareigojama pagal SESV 108 straipsnio 3 dalies nuostatas.

(251) Tačiau Belgijos valdžios institucijos mano, kad jei šios priemonės yra valstybės pagalba, jos yra kompensacija už viešosios paslaugos teikimą, suderinama su vidaus rinka pagal tuo metu, kai priemonės buvo suteiktos, taikytiną VESP sprendimą (priemonių suteikimo metu galiojo 2005 m. VESP sprendimas, kurį vėliau pakeitė 2012 m. VESP sprendimas). Abiejuose dokumentuose nustatyta, kad su vidaus rinka suderinamoms priemonėms išankstinio pranešimo reikalavimas netaikomas ([65]).

(252) Kad priemonės būtų laikomos suderinamomis su vidaus rinka, pakanka, kad jos atitiktų priemonių suteikimo metu galiojusio 2005 m. VESP sprendimo sąlygas. Suderinamumas su 2005 m. VESP sprendimu analizuojamas toliau.

4.7.3. *Pagalbos suderinamumas pagal 2005 m. VESP sprendimą*

4.7.3.1. Taikymo sritis

(253) 2005 m. VESP sprendimas taikomas tik paslaugoms, kurios gali būti laikomos bendros ekonominės svarbos paslaugomis. Iš teismų praktikos matyti, kad, nesant atskirų sektoriams šiuo klausimu Europos Sąjungos mastu taikomų taisyklių, valstybėms narėms suteikta didelė veiksmų laisvė nustatyti paslaugų, kurios gali būti laikomos visuotinės ekonominės svarbos paslaugomis, pobūdį ir Komisija turi prižiūrėti, kad jį nustatant nebūtų padaryta akivaizdžių klaidų.

(254) Šiuo atveju Komisija mano, kad akivaizdi klaida nebuvo padaryta, nes paslauga tenkina piliečių poreikius, ir kad be valstybės įsikišimo tie poreikiai nebūtų patenkinti tokiomis pačiomis sąlygomis (pavyzdžiui, naudotojų mokėjimų nepakanka su paslaugos teikimu susijusioms išlaidoms padengti). Taip pat svarbu pabrėžti, jog Belgijos Konstitucinis Teismas, į kurį šiuo klausimu buvo kreiptasi, patvirtino, kad „Villo“ automatinės nuomos sistemos paslauga yra viešosios paslaugos pobūdžio ([66]).

([64]) 2005 m. birželio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-15/14 P, *Komisija/MOL*, ECLI:EU:C:2015:362, 60 punktas. 2006 m. birželio 30 d.Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-270/15 P, *Belgijos Karalystė/Komisija*, ECLI:EU:C:2016:489, 49 punktas. 2017 m. gruodžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-314/15, *Graikijos Respublika/Komisija*, ECLI:EU:T:2017:903, 79 punktas.

([65]) Žr. 2005 m. VESP sprendimo ir 2012 m. VESP sprendimo 3 straipsnį.

([66]) Žr. 2012 m. gegužės 31 d. Belgijos Konstitucinio Teismo sprendimą Nr. 68/2012.

(255) Remiantis 2005 m. VESP sprendimo 2 straipsnio 1 dalies a punktu, šis sprendimas taikomas valstybės pagalbai kompensacijos už viešąją paslaugą forma, kurios metinė suma yra mažesnė kaip 30 mln. EUR, skiriamai įmonėms, kurių metinė apyvarta prieš atskaitant mokesčius, įskaitant visą veiklą, yra mažesnė kaip 100 mln. EUR per dvejus finansinius metus iki tų metų, kuriais buvo patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas.

(256) Bendra bendrovei JCD suteiktos pagalbos atleidimo nuo naudojimosi viešąja nuosavybe rinkliavos mokėjimo ir pasikeitusių savivaldybių mokesčių netaikymo forma suma yra gerokai mažesnė už 30 mln. EUR metinės sumos ribą ir neviršijo didžiausios [400 000–500 000] EUR metinės sumos (žr. 245 konstatuojamąją dalį), kaip apskaičiavo Belgijos valdžios institucijos. Be to, 2006–2007 metais metinė apyvarta buvo gerokai mažesnė kaip 100 mln. EUR. Todėl 2005 m. VESP sprendimas šiuo atveju būtų taikomas.

4.7.3.2. Reikalavimų laikymasis

(257) 2005 m. VESP sprendimo 4 straipsnyje nustatyta, kad *„tam tikra įmonė vienu ar keliais oficialiais aktais, kurių formą nustato kiekviena valstybė narė, turi būti įpareigota teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas. Be kita ko, akte ar aktuose turi būti nurodyta: <...> priemonės kompensacijos permokai išvengti ir grąžinti“*.

(258) Aiškus ir tikslus priemonių kompensacijos permokai išvengti ir grąžinti aprašymas į bendrovei JCD suteiktą pavedimą buvo įtrauktas tik 2018 m. kovo 29 d. pasirašius antrąjį papildomą „Villo“ sutarties susitarimą (žr. 222–226 konstatuojamąsias dalis). Dėl šios priežasties Komisija mano, kad šis 2005 m. VESP sprendimo reikalavimas tenkinamas nebuvo ir aptariama pagalba nėra suderinama su vidaus rinka pagal 2005 m. VESP sprendimą.

4.7.4. *Pagalbos suderinamumas pagal 2012 m. VESP sprendimą*

4.7.4.1. Taikymo sritis

(259) 2012 m. VESP sprendimo 10 straipsnio b punkte nustatyta, kad *„bet kokia prieš įsigaliojant šiam sprendimui suteikta pagalba, kuri nebuvo laikyta suderinama su vidaus rinka ir kuriai netaikytas reikalavimas apie ją pranešti pagal Sprendimą 2005/842/EB, bet atitinka šiame sprendime nustatytas sąlygas, yra suderinama su vidaus rinka ir jai netaikomas reikalavimas apie ją iš anksto pranešti“*. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta anksčiau, Komisija mano, kad pagalbą reikia nagrinėti remiantis 2012 m. VESP sprendimu.

(260) Kaip paaiškinta 253 ir 254 konstatuojamosiose dalyse, Komisija mano, kad nustatant bendros ekonominės svarbos paslaugos pobūdį akivaizdi klaida nebuvo padaryta. Remiantis 2012 m. VESP sprendimo 2 straipsnio 1 dalies a punktu, šis sprendimas taikomas valstybės pagalbai kompensacijos už viešąją paslaugą forma, neviršijančiai 15 mln. EUR per metus. Bendra bendrovei JCD suteiktos pagalbos suma yra gerokai mažesnė už šią ribą (žr. 245 konstatuojamąją dalį), kaip apskaičiavo Belgijos valdžios institucijos. Todėl 2012 m. VESP sprendimas šiuo atveju būtų taikomas.

4.7.4.2. Reikalavimų laikymasis

(261) 2012 m. VESP sprendimo 4 straipsnyje (kaip ir 2005 m. VESP sprendime) nustatyta, kad *„įmonei turi būti pavedama teikti visuotinės ekonominės svarbos paslaugas vienu ar keliais dokumentais, kurių formą gali nustatyti kiekviena valstybė narė. Be kita ko, akte ar aktuose turi būti nurodyta: <...> priemonės kompensacijos permokai išvengti ir grąžinti“*.

(262) Kaip nurodyta 258 konstatuojamojoje dalyje, Komisija mano, kad šis VESP sprendimo reikalavimas tenkinamas nebuvo ir aptariama pagalba nėra suderinama su vidaus rinka pagal 2012 m. VESP sprendimą.

4.7.5. *Pagalbos suderinamumas pagal 2012 m. VESP bendrąsias nuostatas*

4.7.5.1. Taikymo sritis

(263) Remiantis Komisijos komunikato dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos paslaugų teikimą ([67]) 7 punkto nuostatomis (toliau – 2012 m. VESP bendrosios nuostatos), *„šiame komunikate nustatyti principai taikomi tik kompensacijai už viešąją paslaugą, jei ji laikoma valstybės pagalba, nereglamentuojama [2012 m. VESP] [s]prendimu“*. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta anksčiau, Komisija mano, kad pagalbą reikia nagrinėti remiantis 2012 m. VESP bendrosiomis nuostatomis.

(264) Pagal 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų 69 punktą, *„šiame komunikate nustatytus principus Komisija taikys neteisėtai pagalbai, dėl kurios ji priims sprendimą po 2012 m. sausio 31 d., net tuomet, kai pagalba skirta iki tos datos“*. Taigi, 2012 m. VESP bendrosios nuostatos taikytinos nuo pat „Villo“ koncesijos pradžios.

4.7.5.2. Reikalavimų laikymasis

(265) Komisija patikrins pagalbos suderinamumą su 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų 2 dalyje išdėstytomis sąlygomis, atsižvelgdama į tai, kad remiantis bendrųjų nuostatų 61 punktu *„14, 19, 20, 24, 39, 51–59 punktuose ir 60 punkto a papunktyje nustatyti principai netaikomi pagalbai, kuri atitinka [2012 m. VESP] [s]prendimo 2 straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas“*. Kaip įrodyta anksčiau (žr. 260 konstatuojamąją dalį), aptariama pagalba šias sąlygas tenkina.

Tikrosios visuotinės ekonominės svarbos paslaugos

(266) 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų 12 punkte nurodyta, kad *„pagalba turi būti skiriama už tikrą <..> visuotinės ekonominės svarbos paslaugą, minimą Sutarties 106 straipsnio 2 dalyje“*. Komisija mano, kad „Villo“ sutarties vykdymas yra tikra visuotinės ekonominės svarbos paslauga (žr. 253 ir 254 konstatuojamąsias dalis).

Pavedimo dokumente turi būti nustatyti viešosios paslaugos įsipareigojimai ir kompensacijos skaičiavimo metodai

(267) Remiantis 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų 15 punktu, *„atsakomybę už VESP teikimą įmonei reikia paskirti vienu ar keliais dokumentais, kurių formą gali nustatyti kiekviena valstybė narė.“* Remiantis 16 punktu, tame dokumente privaloma nurodyti su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų pobūdį ir trukmę; įmonę, kuriai paskirtos šios prievolės, ir, jei taikoma, susijusią teritoriją; institucijos įmonei suteiktų išimtinių arba specialių teisių pobūdį; kompensacijos mechanizmo aprašą ir jos apskaičiavimo, priežiūros ir peržiūros kriterijus; kompensacijos permokos išvengimo ir grąžinimo tvarką.

(268) „Villo“sutartyje Belgijos valdžios institucijos „Villo“ koncesiją apibrėžė kaip viešosios paslaugos koncesiją. Be to, 2010 m. lapkričio 25 d. regiono Parlamentas priėmė nutarimą dėl „Villo“ viešosios paslaugos teikimo tvarkos.

(269) „Villo“ sutartyje viešoji paslauga apibrėžta kaip *„galimybės visoje Briuselio sostinės regiono teritorijoje naudotis automatine dviračių nuomos sistema suteikimas koncesininkui prisiimant išlaidas ir riziką, pagal Vyriausybės įgaliojimą, toliau išdėstytomis jos nustatytomis minimaliomis sąlygomis“*. Joje išdėstyti koncesijos vykdytojui tenkantys su viešąja paslauga susiję įsipareigojimai. Šiame dokumente aprašytas paslaugos pobūdis, geografinė aprėptis ir veikimas. Taip pat jame aprašyta klientų kainodaros sistema.

(270) Pavedimo laikotarpis. Nustatyta koncesijos trukmė – 15 metų; 2011 m. birželio 9 d. papildomu sutarties susitarimu ji buvo pratęsta dvejiems metams ir keturiems mėnesiams (žr. 161 konstatuojamąją dalį). Ši trukmė grindžiama reikalingų investicijų dydžiu. Šią nuostatą patvirtina tai, kad bendrovė JCD patyrė didelių ekonominių nuostolių ir pelno ėmė gauti tik nuo 2016 m. (žr. 1 lentelę).

([67]) OL C 8, 2012 1 11, p. 4.

(271) Kompensavimo kriterijai. Su aptariamomis pagalbos priemonėms (papildomomis priemonėmis) susijusio kompensavimo kriterijai yra aiškiai apibrėžti „Villo“ sutartyje.

(272) Tikrinimas, ar nesuteikta kompensacijos permoka. Kompensacijos permokų nebuvimo priežiūros organizavimas yra svarbi suderinamumo sąlyga, nustatyta ir 2012 m. VESP sprendime (žr. 4 straipsnio e punktą), ir 2012 m. VESP bendrosiose nuostatose (žr. 16 punkto e papunktį). 262 konstatuojamojoje dalyje Komisija priėjo prie išvados, kad šiuo atveju 2012 m. VESP sprendimo 4 straipsnio e punkto reikalavimas nebuvo tenkinamas. Tačiau iš auditoriaus, konkrečiai – audito įmonės KPMG, atliktų auditų matyti, kad 2009–2017 m. laikotarpiu realios kompensacijos permokos nebuvo (žr. 1 lentelę).

1 lentelė

Tikrinimas, ar nesuteikta kompensacijos permoka

	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	Iš viso
2 m^2 ploto stendų pajamos iš reklamos	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Pajamos iš purvasaugių eksploatavimo	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
8 m^2 ploto stendų pajamos iš reklamos	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Naudotojų mokėjimai	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
2 m^2 ploto stendų pajamos pagal sąskaitas faktūras už mokesčius	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
8 m^2 ploto stendų pajamos pagal sąskaitas faktūras už mokesčius	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Iš viso pajamų (A)	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Regiono rinkliava	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Pajamos pritaikius išlaidų padidėjimo nuostatą	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Iš viso kompensacijos už viešąją paslaugą (B)	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Reklamos mokesčiai	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Tiesioginės veiklos sąnaudos	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Valdymo išlaidos	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Amortizacija	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Iš viso sąnaudų (C)	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Veiklos pajamos (D) = (A) + (B) - (C)	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>
Pelningumas (E) = (D) / (C)	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>	<...>

(273) Bendrovė CCB pateikė kelias pastabas dėl tikrinimo, ar nebuvo suteikta kompensacijos permoka.

(274) Viena vertus, bendrovė CCB mano, kad su reklaminių stendų įrengimu ir eksploatavimu susijusios išlaidos neturi būti įtraukiamos apskaičiuojant bendrovei JCD suteiktą kompensaciją (žr. 162 konstatuojamąją dalį). Be to, bendrovė CCB mano, kad nemokamas naudojamasis viešąja nuosavybe reklamos reikmėms (taip ji vadina atleidimą nuo naudojimosi savivaldybės viešąja nuosavybe rinkliavos mokėjimo) turi būti apskaičiuojamas remiantis reklaminių stendų verte (žr. 165 konstatuojamąją dalį).

(275) Komisijos manymu, tikrinant, ar nesuteikta kompensacijos permoka, iš tiesų reikia atsižvelgti į reklaminius stendus. Ji remiasi realiomis už reklaminius stendus gautomis pajamomis ir patirtomis išlaidomis. Šiuo atveju visai nėra būtina remtis reklaminių paviršių vertinimu, kuris savo ruožtu priklausytų nuo iš tokių stendų gautinų pajamų ir patirtinų išlaidų (žr. 1 lentelę). Jei reklaminių stendų eksploatavimo vertė didesnė, nei reikia „Villo“ koncesijos vykdymo išlaidoms padengti, toks pusiausvyros nebuvimas apskaičiavus reikštų, kad buvo suteikta kompensacijos permoka.

(276) Bendrovė CCB nesutinka su dėl atleidimo nuo savivaldybių mokesčių mokėjimo suteiktos pagalbos suma (žr. 164 konstatuojamąją dalį). Bendrovė JCD bendrovės CCB skaičiavimuose nustatė daug klaidų (žr. 217 konstatuojamąją dalį). Tačiau Komisija pažymi, jog net vertinant, kad suteiktos pagalbos suma buvo 650 000 EUR per metus, kaip ją apskaičiavo bendrovė CCB, viešosios paslaugos teikimas 2009–2017 m. laikotarpiu apskritai buvo nuostolingas.

(277) Vertinant bendrovės CCB teiginį, kad bendrovei JCD vykdant „Villo“ sutartį patirtos išlaidos buvo gerokai mažesnės, nei nurodytos pradžioje (žr. 209 konstatuojamąją dalį), pakanka konstatuoti, jog tikrinimas, ar nesuteikta kompensacijos permoka, grindžiamas faktinėmis bendrovės JCD patirtomis išlaidomis, o ne prognozėmis ar vertinimais.

(278) Galų gale Komisija priėjo prie išvados, kad 2009–2017 metais bendrovei JCD nebuvo suteikta kompensacijos permoka už visuotinės ekonominės svarbos paslaugos „Villo“ teikimą.

(279) Komisija mano, jog kompensacijos permokų priežiūros mechanizmas iš tiesų yra reikalingas tik tam, kad pagalba būtų pripažinta suderinama pagal 2012 m. VESP sprendimą, jei valstybė yra atsakinga už kompensacijos permokų nebuvimo priežiūrą; taip pat tam, kad pagalba būtų pripažinta suderinama pagal 2012 m. VESP bendrąsias nuostatas, kai kalbama apie pagalbos priemones, apie kurias buvo pranešta, nes būtent šiuo mechanizmu Komisija remiasi vertindama būsimos kompensacijos permokos galimybę, ir kad Komisija neatlieka patikrinimo *ex post*. Kai Komisija *ex post* tikrina kompensacijos permokų nebuvimą, šis formalus kriterijus netenka savo paskirties užkirsti kelią galimai kompensacijos permokai. Jei Komisija atlieka *ex post* patikrinimą, nustatyta kompensacijos permoka turi būti išieškota nepriklausomai nuo to, ar buvo priežiūra, ir, priešingai, jei kompensacijos permokos nenustatyta, to pakanka, kad tuo klausimu būtų tenkinami 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų reikalavimai.

(280) Iš tiesų šiuo atveju Komisija mano, jog, nesant kompensacijos permokos, tai, kad praeityje valstybė narė nevykdė išsamios priežiūros, nėra labai svarbu, nes šios sąlygos tikslas (kompensacijos permokos nebuvimas) yra pasiektas. Pažymėtina, kad tais atvejais, kai Komisija priėmė neigiamus sprendimus ir nurodė susigrąžinti kompensacijas už viešąją paslaugą (kuomet apibrėžiant viešąją paslaugą nebuvo padaryta akivaizdi klaida), buvo susigrąžinama tik Komisijos apskaičiuota kompensacijos permoka, nepriklausomai nuo valstybės narės vykdytos priežiūros kokybės ([68]). Tokiais atvejais valstybė arba nevykdė kompensacijos permokos priežiūros, arba vykdė ją netinkamai (ir dėl to atsirado kompensacijos permoka). Tokioje situacijoje būtų galima alternatyva reikalauti išieškoti visas veiklos vykdytojui už viešąją paslaugą suteiktas kompensacijas, net jei viešoji paslauga ir buvo teikiama, remiantis vien tik patenkinamo priežiūros mechanizmo nebuvimu, nepriklausomai nuo realios kompensacijos permokos sumos.

(281) Dėl tokio požiūrio teoriškai gali būti susigrąžinamos visos veiklos vykdytojui už viešąją paslaugą suteiktos kompensacijos nesant jokios kompensacijos permokos. Komisijos manymu, tokia alternatyva prieštarautų SESV principams dėl visuotinės ekonominės svarbos paslaugų reikšmės Europos Sąjungoje ir ypač SESV 14 straipsniui, kuriame nustatyta, jog Sąjunga rūpinasi, kad visuotinės ekonominės svarbos paslaugos būtų pagrįstos principais ir sąlygomis, kurios leistų joms atlikti savo užduotis.

(282) Komisija mano, kad šiuo atveju tikrinimo, ar nesuteikta kompensacijos permoka, sąlyga gali būti laikoma patenkinta.

Komisijos direktyvos 2006/111/EB ([69]) laikymasis

(283) 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų 18 punkte nustatyta, kad *„[p]agalba bus laikoma suderinama su vidaus rinka pagal Sutarties 106 straipsnio 2 dalį tik tuomet, jei įmonė, kai taikoma, laikosi Direktyvos 2006/111/EB“*.

(284) Kalbant apie apskaitos atskyrimą, buvo kilę abejonių dėl bendrovės JCD analitinės apskaitos, konkrečiai – dėl to, kaip nacionaliniu lygmeniu sudarytų sutarčių pajamos buvo padalijamos „Villo“ koncesijos stendams (žr. 184 konstatuojamąją dalį). Pasirašius antrąjį papildomą „Villo“ sutarties susitarimą (žr. 4.6 skirsnį), auditorius kasmet tikrina bendrovės JCD įgyvendintus apskaitos atskyrimo principus. Tokie patikrinimai buvo atliekami ir visą praėjusį laikotarpį (2009–2017 m.) ir, gavusi Belgijos valdžios institucijų ir bendrovės JCD paaiškinimus (žr. 196, 214 ir 215 konstatuojamąsias dalis), Komisija mano, kad analitinės apskaitos sistema atitinka Direktyvos 2006/111/EB reikalavimus ir kad tikrinimas, ar nesuteikta kompensacijos permoka (žr. 1 lentelę), buvo atliktas remiantis tinkamu apskaitos atskyrimu.

Kompensacijos permokų nebuvimas

(285) 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų 49 punkte įtvirtinta, jog *„[v]alstybės narės turi užtikrinti, kad <...> įmonės negautų didesnės nei pagal šios dalies reikalavimus nustatytos kompensacijos“*.

([68]) Šiuo atžvilgiu žr. 2012 m. sausio 25 d. sprendimą byloje dėl priemonės SA.14588 ir 2018 m. liepos 10 d. sprendimą byloje dėl priemonės SA.37977.

([69]) 2006 m. lapkričio 16 d. Komisijos direktyva 2006/111/EB dėl finansinių santykių tarp valstybių narių ir valstybės įmonių skaidrumo ir dėl finansinio skaidrumo tam tikrose įmonėse (OL L 318, 2006 11 17, p. 17).

(286) Kaip paaiškinta 272 konstatuojamojoje dalyje, bendrovei JCD už praėjusį laikotarpį kompensacijos permokų suteikta nebuvo.

Išvada

(287) Remdamasi tuo, kas išdėstyta pirmiau, Komisija daro išvadą, kad pagal „Villo“ sutartį laikotarpiu iki antrojo papildomo susitarimo pasirašymo, tai yra nuo 2008 m. gruodžio 5 d. iki 2018 m. kovo 29 d., bendrovei JCD suteiktos pagalbos priemonės yra suderinamos su vidaus rinka remiantis 2012 m. VESP bendrosiomis sąlygomis.

4.8. **Priemonių vertinimas iki antrojo papildomo susitarimo pasirašymo**

4.8.1. *Valstybės pagalbos buvimas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį*

(288) Kadangi antruoju papildomu susitarimu bendrovei JCD pagal „Villo“ sutartį suteiktos priemonės pakeistos nebuvo, Komisijos nuomonė dėl valstybės pagalbos egzistavimo (žr. 229–249 konstatuojamąsias dalis) nepakito.

4.8.2. *Pagalbos suderinamumas pagal 2012 m. VESP sprendimą*

(289) Antruoju papildomu susitarimu buvo ištaisyti ankstesniojo pavedimo trūkumai (žr. 262 konstatuojamąją dalį) ir įterptas aiškus ir tikslus kompensacijos permokos išvengimo ir grąžinimo tvarkos aprašas.

(290) 2012 m. VESP sprendimo 6 straipsnyje nustatyta, jog *„[v]alstybės narės turi užtikrinti, kad <...> įmonei nebūtų išmokėta didesnė nei pagal 5 straipsnį nustatyta kompensacijos suma [kompensacijos suma negali viršyti to, kas būtina grynosioms išlaidoms, patirtoms vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, padengti, įskaitant protingą pelną]. Komisijai paprašius, jos turi pateikti įrodymų. Jos vykdo reguliarias patikras arba pasirūpina, kad tokios patikros būtų atliktos bent kas trejus metus pavedimo vykdymo laikotarpiu ir jam pasibaigus“*.

(291) Be to, 6 straipsnyje nustatyta, jog *„jei įmonei buvo išmokėta didesnė nei pagal 5 straipsnį nustatyta kompensacijos suma, valstybė narė reikalauja, kad įmonė grąžintų gautą kompensacijos permoką“*.

(292) Antrajame papildomame susitarime nustatyta, kad revizorius kasmet tikrina, ar kompensacija neviršija to, kas būtina grynosioms išlaidoms, patirtoms teikiant viešąją paslaugą, padengti. Jei ši riba viršijama, pagal viršijamą sumą bendrovė JCD grąžina permokos sumą (žr. 225 konstatuojamąją dalį).

(293) Dėl 289–292 konstatuojamosios dalyse išdėstytų priežasčių Komisija daro išvadą, kad pagal „Villo“ sutartį nuo antrojo papildomo susitarimo pasirašymo bendrovei JCD suteiktos pagalbos priemonės yra suderinamos su vidaus rinka remiantis 2012 m. VESP bendrosiomis sąlygomis.

(294) Pažymėtina, kad šis patikrinimas grindžiamas pelno ir sąnaudų palyginimu nustačius [10–20] proc. atskaitinę maržą, atitinkančią standartinę [10–20] proc. pelno maržą, kuri remiantis susirašinėjimu su bendrovėmis CCB ir JCD laikoma protinga ([70]). Siekiant atsižvelgti į bendrovės CCB komentarą (žr. 213 konstatuojamąją dalį), buvo pasirinkta remtis išlaidų padengimo suma, o ne pelno marža.

5. **SU VIDAUS RINKA NESUDERINAMOS PAGALBOS, SUSIJUSIOS SU 1984 M. SUTARTIES REKLAMINIŲ STENDŲ DALIMI, SUSIGRĄŽINIMAS**

(295) Remiantis SESV, Komisija, nustačiusi, jog pagalba nėra suderinama su vidaus rinka, turi teisę nuspręsti, kad atitinkama valstybė narė tokią pagalbą panaikintų ar pakeistų ([71]). Be to, Sąjungos teismai nuosekliai laikosi nuomonės, kad valstybės narės įsipareigojimas nutraukti pagalbą, kurią Komisija laiko nesuderinama su vidaus rinka, skirtas anksčiau buvusiai padėčiai atkurti ([72]).

([70]) Taip pat žr. sprendimo pradėti procedūrą 109 konstatuojamąją dalį.
([71]) 1973 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje 70/72, *Komisija/Vokietija*, ECLI:EU:C:1973:87, 13 punktas.
([72]) 1990 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-142/87, *Belgija/Komisija*, ECLI:EU:C:1990:125, 66 punktas.

(296) Tokiomis aplinkybėmis Europos Sąjungos teismai mano, kad šis tikslas laikomas pasiektu, kai paramos gavėjas grąžina neteisėtai suteiktos pagalbos sumas. Sugrąžindamas pagalbą, jos gavėjas praranda vidaus rinkoje prieš konkurentus įgytą pranašumą ir atkuriama prieš pagalbos išmokėjimą buvusi padėtis ([73]).

(297) Remiantis šios teismų praktikos pavyzdžiu Reglamento (ES) 2015/1589 16 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „jeigu esant neteisėtai pagalbai priimami neigiami sprendimai, Komisija nusprendžia, kad suinteresuotoji valstybė narė turi imtis visų priemonių, kurios būtinos, kad pagalba būtų išieškota iš gavėjo“.

(298) Todėl, atsižvelgiant į tai, kad nagrinėjama pagalba įgyvendinta pažeidžiant SESV 108 straipsnio 3 dalį ir laikoma neteisėta ir nesuderinama, ji turi būti susigrąžinta, siekiant atkurti prieš pagalbos suteikimą rinkoje buvusią padėtį. Pagalba susigrąžinama už laikotarpį nuo jos perdavimo gavėjui momento iki faktinio susigrąžinimo dienos 131–141 konstatuojamosiose dalyse nurodyta tvarka. Susigrąžintinai sumai taikomos palūkanos, mokamos iki visos pagalbos susigrąžinimo dienos.

6. **IŠVADŲ SANTRAUKA**

6.1. **1984 m. sutarties reklaminių stendų dalis**

(299) Dėl kai kurių reklaminių stendų, kuriuos bendrovė JCD įrengė Briuselio miesto teritorijoje vykdydama1984 m. sutartį ir kurie nebuvo išmontuoti 1999 m. sutarties 10 priede nustatytu laiku, eksploatavimo nemokant nei nuomos, nei kitų mokesčių Komisija mano, kad suvestiniai valstybės pagalbos kriterijai yra tenkinami ir kad priemonė yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

(300) Vertindama pagalbos priemonės teisėtumą, Komisija teigia, kad nebuvo informuota apie šioje skundo dalyje nurodytą pagalbą, kuri yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kaip tai padaryti įpareigojama pagal SESV 108 straipsnio 3 dalies nuostatas, ir kad ta priemonė buvo įgyvendinta. Todėl ji yra neteisėta pagalba.

(301) Komisija taip pat mano, kad ši pagalba yra nesuderinama su vidaus rinka ir todėl turi būti susigrąžinta pagrindinė jos suma ir palūkanos, kaip nurodyta Teisingumo Teismo sprendime *CELF* ([74]).

6.2. **„Villo!“ dalis**

(302) Komisija mano, kad „Villo“ sutartyje numatytos priemonės yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta SESV 107 straipsnio 1 dalyje.

(303) Vis dėlto „Villo“ sutartyje numatytos priemonės yra suderinamos su vidaus rinka, kaip apibrėžta SESV 106 straipsnio 2 dalyje.

(304) Kalbant apie laikotarpį nuo koncesijos vykdymo pradžios 2008 m. gruodžio 5 d. iki antrojo papildomo susitarimo pasirašymo (žr. 4.6 skirsnį) 2018 m. kovo 29 d., Komisija mano, kad „Villo“ sutartyje numatytos priemonės tenkina 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų reikalavimus (žr. 4.7 skirsnį). Todėl pagalba neturi būti susigrąžinta, nors ir yra neteisėta, kadangi apie ją nebuvo pranešta, kaip tai padaryti įpareigojama pagal SESV 108 straipsnio 3 dalies nuostatas.

(305) Kalbant apie laikotarpį nuo antrojo papildomo susitarimo pasirašymo iki koncesijos pabaigos 2026 m. rugsėjo 16 d., Komisija mano, jog 2012 m. VESP sprendimo sąlygos yra tenkinamos, su išlyga, kad bus griežtai laikomasi tame susitarime numatytų sąlygų (žr. 4.8 skirsnį),

([73]) 1999 m. birželio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-75/97, *Belgija/Komisija*, ECLI:EU:C:1999:311, 64 ir 65 punktai.

([74]) 2008 m. vasario 12 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-199/06 *CELF et ministre de le Culture et de la Communication (CELF I)*, ECLI:EU:C:2009:79.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Bendrovei JCD suteikta valstybės pagalba, įvardijama už vykdant 1984 m. sutartį Briuselio miesto teritorijoje įrengtus ir po 1999 m. sutarties 10 priede nustatytos datos neišmontuotus reklaminius stendus nesumokėtų nuomos ir kitų mokesčių suma, kurią nuo 2001 m. rugsėjo 15 d. iki 2010 m. rugpjūčio 21 d. jai neteisėtai suteikė Belgija, pažeisdama Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio 3 dalį, yra nesuderinama su vidaus rinka.

2 straipsnis

1) Belgija susigrąžina iš pagalbos gavėjo 1 straipsnyje nurodytą pagalbą.

2) Susigrąžinamoms sumoms taikomos palūkanos, skaičiuojamos nuo sumų išmokėjimo pagalbos gavėjams dienos iki jų faktinio susigrąžinimo dienos.

3) Palūkanos skaičiuojamos nuo pagrindinės sumos ir susikaupusių palūkanų pagal Komisijos reglamento (EB) Nr. 794/2004 ([75]) V skyrių.

3 straipsnis

1) 1 straipsnyje nurodyta pagalba susigrąžinama nedelsiant ir veiksmingai.

2) Belgija užtikrina, kad šis sprendimas būtų įgyvendintas per keturis mėnesius nuo pranešimo apie jį dienos.

4 straipsnis

1) Per du mėnesius po pranešimo apie šį sprendimą dienos Belgija pateikia Komisijai šią informaciją:

a) bendrą sumą (pagrindinę sumą ir palūkanas), kuri turi būti susigrąžinta iš pagalbos gavėjo;

b) išsamų jau taikomų ir numatomų taikyti priemonių, kad būtų laikomasi šio sprendimo, apibūdinimą;

c) dokumentus, įrodančius, kad gavėjui buvo nurodyta grąžinti pagalbą.

2) Belgija informuoja Komisiją apie nacionalinių priemonių, kurių ji ėmėsi šiam sprendimui įgyvendinti, taikymo eigą tol, kol bus susigrąžinta 1 straipsnyje nurodyta pagalba. Komisijos paprašyta, ji nedelsdama pateikia informaciją apie priemones, kurių jau imtasi ir kurių planuojama imtis, kad būtų įvykdytas šis sprendimas. Belgija taip pat pateikia išsamią informaciją apie iš pagalbos gavėjo jau susigrąžintas pagalbos sumas ir palūkanas.

5 straipsnis

1) „Villo“ sutartyje numatytos priemonės yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalyje.

2) Kalbant apie laikotarpį nuo 2008 m. gruodžio 5 d., „Villo“ sutarties pasirašymo dienos, iki 2018 m. kovo 29 d., antrojo papildomo „Villo“ sutarties susitarimo pasirašymo dienos, „Villo“ sutartyje numatytos priemonės tenkina 2012 m. VESP bendrųjų nuostatų reikalavimus ([76]) ir yra suderinamos su vidaus rinka. Tos pagalbos priemonės yra neteisėtos, kadangi apie jas nebuvo pranešta, kaip reikalaujama pagal SESV 108 straipsnio 3 dalies nuostatas.

([75]) 2004 m. balandžio 21 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 794/2004, įgyvendinantis Tarybos reglamentą (ES) Nr. 2015/1589, nustatantį išsamias Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 140, 2004 4 30, p. 1).

([76]) Komisijos komunikatas dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos paslaugų teikimą (OL C 8, 2012 1 11, p. 4).

3) Kalbant apie laikotarpį nuo 2018 m. kovo 29 d., antrojo papildomo susitarimo pasirašymo dienos, iki 2026 m. rugsėjo 26 d., koncesijos pabaigos, „Villo“ sutartyje numatytos priemonės tenkina 2012 m. VESP sprendimo sąlygas ([77]) ir yra suderinamos su vidaus rinka, su išlyga, kad bus griežtai laikomasi antrajame papildomame susitarime nustatytų sąlygų.

6 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Belgijos Karalystei.

Priimta Briuselyje 2019 m. birželio 24 d.

Komisijos vardu
Margrethe VESTAGER
Komisijos narė

([77]) 2011 m. gruodžio 20 d. Komisijos sprendimas 2012/21/ES dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 106 straipsnio 2 dalies taikymo valstybės pagalbai, kompensacijos už viešąją paslaugą forma skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms pavesta teikti visuotinės ekonominės svarbos paslaugas (OL L 7, 2012 1 11, p. 3).